

VOID ZINE

4

ErenKARATEPE

EvrenDEMİRYÜREK

SelenŞAR

VolkanYALÇIN

EmreVARIŞLI

AhmetTUNÇ

BurkayYALNIZ

FerhatASNİYA

SercanCANASLAN

ÇağrıERDEM

GizemOKTAY

PelinAYBAY

BurakALBAYRAK

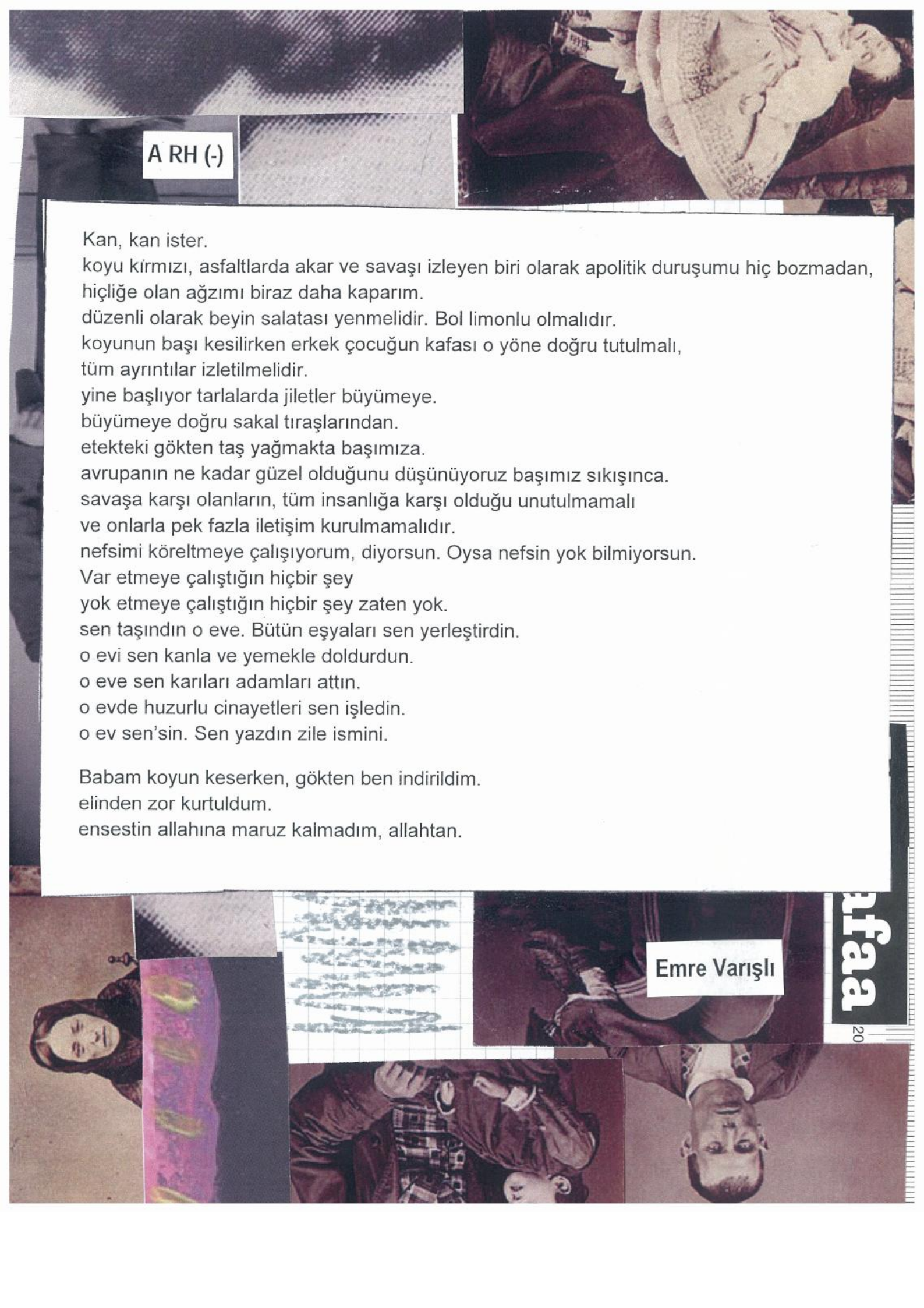
KamuranÖZSANKİ

ErmanAKÇAY

BarışKÜÇÜKBABUCCU

OzanÖZTELLİ

A RH (-)

Kan, kan ister.

koyu kırmızı, asfaltlarda akar ve savaşı izleyen biri olarak apolitik duruşumu hiç bozmadan, hiçliğe olan ağzımı biraz daha kaparım.

düzenli olarak beyin salatası yenmelidir. Bol limonlu olmalıdır.

koyunun başı kesilirken erkek çocuğun kafası o yöne doğru tutulmalı, tüm ayrıntılar izletilmelidir.

yine başlıyor tarlalarda jiletler büyümeye.

büyümeye doğru sakal tıraşlarından.

etekteki gökten taş yağmakta başımıza.

avrupanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyoruz başımız sıkışınca.

savaşa karşı olanların, tüm insanlığa karşı olduğu unutulmamalı

ve onlarla pek fazla iletişim kurulmamalıdır.

nefsimi köreltmeye çalışıyorum, diyorsun. Oysa nefsin yok bilmiyorsun.

Var etmeye çalıştığın hiçbir şey

yok etmeye çalıştığın hiçbir şey zaten yok.

sen taşındın o eve. Bütün eşyaları sen yerleştirdin.

o evi sen kanla ve yemekle doldurdun.

o eve sen karıları adamları attın.

o evde huzurlu cinayetleri sen işledin.

o ev sen'sin. Sen yazdın zile ismini.

Babam koyun keserken, gökten ben indirildim.

elinden zor kurtuldum.

ensestin allahına maruz kalmadım, allahtan.

Emre Varışlı

afaa

Ex & Endüstriyel Sigara

adiyaman'a mahkumluğun
bu sikik kurtuluş akşamında
daha kurtulamadan
damla sakızdan

-uzun balkonda

üçüncü şekerde
dördüncü minareyi göreceksin

yarım akıllının
tişörtü ve lark'ı mavi

senin
heveslerin ve biran ekstra

beni
siktir et

dördüncüye gideceksek eğer
cengaverin yeni albümünü
aç

ama
sakın
unutma

yarın sabah
sinerji
muazzam bir ihtiyaç

Volkan Yalçın

Kadıköy Kolaçanı 414

19 Temmuz 1910, Pazar

Uyudum, uyandım, uyudum,
uyandım; kepaze bir yaşam.

KAFKA

I

Beynim zonklayarak uyandım, sağ kulağım çınlıyor, sol kolum uyuşmuş. Her uyku bir kaza. Kazayı hafif sıyrıklarla atlatmışım. Gece ablası beni uyandırmadan gitmiş, terk etmiş beni de, evi de. Bu defa gerçekten benim suçum yok. Diğerlerinde vardı, yok değildi.

Ya şimdi bizim işlerimiz biraz hareketli ya, ayak uyduramıyo kız, ona bozuluyo tabi.
- her şey çok güzel olacak -

Dilim bıçakla kazınmış gibi, ağızma yumruk atılmış.

Bana birazcık su verin.

Ev yine Kerbela.

Keşke iki buçukluk kolanın hepsini lavaboya dökmeseydim dün gece.

Şebeke suyu.

Küçük bir atom bombası, küçük bir atom bombası versenize bana. Çok fazla değil, birazcık.

Şebeke suyunun ağızda bıraktığı tat, tıpkı hamilelikte sabah bulantılarına neden olan bHCG hormonunun etkisini uyandırdı., midem bulandı, gerisin geri boşalttım suyu. Şebeke suyunu tüküren musluğu avcumun içi acıyana kadar sıktım.

Sabah bulantıları için yatağınızın yanında kraker, bisküvi gibi yiyecekler bulundurun ya da çocuğu aldırın.

Sigaraya uzanıyorum, bari bir sigara içiyim istiyorum.
Evde hiç çakmak da kalmamış.

Günün ilk sigarasını ocaktan yakmak daha gecenin başından sinyal çekmeye başlamak gibidir. İşler ters gider, gün bitmez.

Bir keresinde sırf evden çıkmamak için son kibritimle dev bir mum yakıp akşama kadar sigaralarımı onunla aleve vermiştim. Agorafobik dönemlerdi, geçti.

Geçmedi mi?

Bazı kişisel ihtiyaçlarımı karşılayıp geri yatarım diye düşünüyordum ama evin dört bir yanını kuşatan güneş ve eve toplu erzak almayı reddedişimiz durduk yere evden çıkmama sebep olacak gibi, özellikle de enerji tasarrufu yaptığım şu günlerde.

Şimdi hiçbir şeyin olmadığı evde gözüme Off sineksavarın takılmasıyla harekete geçip hissimla elime alıyorum savarı ve bağıra bağıra ağzıma 15 fıs sıkarak cinnet geçiriyorum. Bunu yapmayı düşünüyorum. Aslında çoğunluk hiçbir şey düşünemiyorum. Sanki bir el var kafamın içinde, tutuyor loblardan birini, bazen sağ bazen sol, kavriyor, rahat bırakmıyor.

Sikerim dışarı çıkıyorum ben, hadi.

(dış/gün)

Az önce yaşadığı kötü bir olayın ilk şokunu atlatmış, artık unutma safhasına geçmiş bir insan samimiyetsizliğiyle -gereksiz tebessüm- yürüyorum. Mühürdar Caddesi'ne doğru yürüyorum. Eski günlerin hatrına yürüyorum. Alnımdaki tek damarın şiştiğini hissediyorum.

Caddeye girer girmez sol tarafımdan savrulan bir British English broşürünü kıvrak bir bel hareketiyle atlatıyorum.

-- İngilizce!

-- Motherfucking pimps!

Kadıköy'ün mağrur timsahları, imza toplayan haklı ablalar, tuhum,kemençe çalan, sokak ortasında horon tepen coşkun ağabeyler. Uğultulu Mühürdar, ellerini darbukalara vurarak büyüten çingene çocukları, kır pidesi, Kırmızım Pavyon, hesaba itiraz kavgaları, eski evim, Akmar Pasajı.

Mühürdar'ın kalabalığı ve sirkülasyonuna kendimi öylece kaptırıp hızlı adımlarla yürüyorum, eski evime bakıyorum kafamı kaldırıp, bir ses duyuyorum.

-- Hayırdır paşam atlımı kovalıyo? Nereye böyle hızlı hızlı?

-- Aynen abi, sorarlarsa şu tarafa doğru gitti de. Eyvallah.

Sesin sahibi Bayro, Bayram, bizim eski kapıcı. Kainatın en yavaşak kapıcısı. Para kazanacağını bilsin dişlerini söker satardı pezevenk. Hatta öyleydi ki, onun için her şey ya satılabilirdi yada satılamazdı. Tıknazdı, kurnazdı, heterochromia iridum'lu gözleriye 0 noktasından orospu çocukluğu noktasına en az kaç saniyede ulaşılsa ulaşırdı. Hatırlıyorum da iki tane de çocuğu vardı, evden hiç çıkartmadığı, kendi isimlerini söylemekte zorlanan.

Çocukların adları 10 yaşından sonra koyulmalı diye düşünüyorum. Artikülasyon problemi var mı yok mu bi bakılmalı önce, isimlerini söyleyemeyen insanlar var, ona göre daha kolay isimler tercih

edilmeli.Çocuk ismini haykırmalı. İsimler önemli, toplumun asli bir ferdi olmak adına (!) isimler çok önemli.

Her neyse sıkıldım Mühürdar'dan. Kadıköy'den de sıkıldım aslında.

Toplumsal yaşam, sosyo-ekonomik düzeyleri ne kadar farklı da olsa insanları birlikte yaşamaya zorlayınca insanlar birbirini boğazlar ve bir süre sonra etraf ceset kokar. Bazı akşamlar Moda Sahili'nden gelen koku aslında ceset kokusundan başka bir şey değil. Kanalizasyon kapaklarıyla alakalı bir durum yok sanıldığı gibi. Yine de bizi rahatsız eden ölüfer değil de bir süre sonra burnumuzun alıştığı bu koku. Kurbağalıdere. Nefes kesen ceset kokusu.

Ben de Kadıköy'den bir arsa satın aldım ama neresinde ölü bulunacağımı söylemeyeceğim.

II

Mühürdar'dan yukarı doğru çıkmaya kalktığımızda güneş ne çabuk batabiliyor.

Bir günbatımına göre fazla enerjili hissediyorum kendimi. Barajın kapaklarını kapatmak, metabolizmayı birazcık yavaşlatmak gerek. Sakızgülü Sokak'ta bir apartmanın 4. katına doğru atıyorum kendimi sırf bu yüzden, merdivenleri ikişer ikişer tırmanıyorum.

İçeriye kamera kabul etmiyorlar.

Az ünlü evi.

Fazla kalmıyorum ben de, çıkıyorum.

Dönen merdivenleri bir bir inerken çocukluğumda apartman merdivenlerinden uzun atlama yaptığım zamanlar geliyor aklıma, yöneticinin tadını kaçıran. Bilirsiniz muhakkak. Merdiven başından en aşağıya doğru. Bina kapısından çıkana kadar. Dışarıya öyle güzel bir başlangıçla çıkıyordum ki, bazen yine mi öyle yapmalı diye düşünüyorum. Böyle paldur küldür.

De halim kalmadı.

#Merdivenler beni mahvetti.

Rexx'in tabelası yapılmış mı? Vaay. Vizyona giren filmlere bakıyorum da gerçekten seyircileri yine bir seyir ziyafeti bekliyor(!)

REXX'te bu hafta

İncir Reçeli 2, Sabit Kanca 2, Olur Olur Bal Gibi Olur, Oflu Hocanın Şifresi

Daha önce Sümela'nın Şifresi filmine imza atan Adem Kılıç'ın yönetmenliğini üstlendiği komedi filmi, yerel bir futbol takımı olan Doğanspor'un yeni başkanlık seçimleri için iki aday arasında gelişen eğlenceli rekabeti konu ediniyor. Oflu Hoca'nın günleri karmaşayla geçmektedir. Yerel bir kanalın programında çıkar, fırında çalışır ve babasıyla başı sürekli derde girer. Gençliğinde yer aldığı Doğanspor futbol kulübünde yaşanan son gelişmeler de işlerin tuzu biberi olur. Oflu Hoca ve diğerlerine göre kulübün yeni başkanı olmak isteyen Müteahhit Ahmet bu koltuk için uygun isim değildir. Bu nedenle Oflu Hoca da başkanlık için adaylığını koymak zorunda kalır ve aralarında esaslı bir rekabet başlar.

III

İç sesi susturamıyorum bir türlü. Yine bu aralar açtı çenesini. Para bulmam konusunda çok ısrar ediyor. Sonunda beni bir işe sokup çalıştıracak orospu çocuğu.

Tereddüt ederek Kadife Sokak'a giriyorum. Sarhoş olmadığım zamanlarda bu sokaktan nefret ediyorum çünkü. Birkaç bira için kendimi zorluyorum ama ıı ih. Bugün yine bir bok yapılamayacak günlerden biri.

Sanki sokağın ortasında yürüyen bir bant varmış da beni başından sonuna kadar sürüklemiş gibi. Bir çırpıda kurtuluyorum sokaktan, köşeyi dönüyorum.

Harika, bu güzel günü Sebastian'a da toslayarak taçlandırıyorum artık. Ne güzel tesadüf.

-- Nağber ağbi?

-- İyi bro. Sen de ne var ne yok?

-- İyi işte, şarap alcaz biz de.

-- ...

-- 1 liran var mı?

Sebastian'ı da gördüğüme göre tamamız artık, dönüyoruz eve, hadi.

Her gece içine girip uyuduğum mezarın başında son bir bira için Blue Tekel üzerinden.

Mesafeyi en uzun sürede katettikten sonra evin önündeyim. Apartman sidik kokuyor, birinci katın ışıkları hala yanmıyor, anahtarlar cebimden çıkmak istemiyor.

(iç/ gece)

Evdeyim.

Babam işten geldiğinde cebindeki her şeyi masaya koyardı, bir metre olmama rağmen ben de masanın diğer köşesine aynısını yapardım. Oyuncaklar, birkaç demirlik ve esnaflardan topladığım kartvizitlerden bir öbek. Alışkanlıktır, ne varsa koymalıyım masaya.

Elimi cebime attığımda binlerce günlük açlığın başladığını fark ettim. İşe güce girişmenin vakti geldi mi yoksa? Hemen bakıyorum, bugün Perşembe'ymiş, Pazartesi başlarım muhakkak, şimdi seriyorum kendimi.

Gravöl.

Fade in.

Eren Karatepe

Home to Brauigan

Hey r!

bugün hava gerçekten üzeri çığ dolu yapraklar gibi ıslak ve serindi. kadıköy desen, metro açıldığından beri -tam da beklediğimiz gibi- makina yağlı ama hala lezzetli kayıntılar yapabileceğin lokantalara dönmüş durumda. bana sorarsan şu sıralar levazımatçılar zengin oluyor; gerillalar, erler, eylemcilerle, efendime söyleyeyim, yılın ilk üç ayında ölmüş 200küsür işçi! sonra trans cinayetleri, "ölümüne sevilen" kadın partnerler, mideye indirilen hayvanlar, suyu alıkonan ırmaklar, götdelen dikilen topraklar ve ibadet fuar alanı olarak tekrar düzülen korular...

ve kulağımda birileri, sürekli,

"Satın alınacakların listesi yapılırken ya da tahsil planlaması, kitapların taslakları oluşturulurken ya da bir yönetmen ışık kararları verirken, sanatlı ya da sanatsız içinde başrolünü oynamak istediğiniz bir hikâye yaratırken var ettiğiniz küçük kümelerin içinde daha da yalnızlaşırken bir devletin herhangi bir kararının bir çoğunluk için iyiye giden yolu kayıp bir biçimde herhangi bir azınlık için kötü olmak zorunda olduğu gerçeğini görürken, sevgilinizin bir var bir yok olacağını o hep kalsa da aşkın başıboş bir gezginden ibaret olduğunu hissederken, dünyayı kalemelerin ve kılıçların değiştirdiğini, ucuz bir merhemden öteye gidemeyen sevgiyi yalnızlığınızın üstüne umutsuzca sürerken, ölümden bir zerre bile korkmayıp, ölümünüze üzülecek kimsenin olmadığını anlarken hayat pek de uğrunda savaşılası bir yer gibi gelmiyor artık" (*)

diye sesleniyor artık; "ben buyum."

kendimi duyamıyorum r.

26.10.14

(*) => Richard Brautigan – Yani Rüzgar Her şeyi Alıp Götürmeyecek (6.45 yay. Çev: Canan Çakırlar)

Çağrı Erdem

"Yolun karşıtı." Bulduğu yeni benzetme buydu. Elleri ceketin cebinde yürürken yeni tanımlar tasarlıyordu anlamlı ve anlamsız tamlamalardan. Soğuk bir hava ve ince bir ceket, üşümesi için yeterli. Adımları istasyona yanaşan güçsüz bir tren gibi yavaşladığında evim dediği yerin önünden geçiyordu. Gözlerinin içinde ikinci güneşinin küçük taklitleri, yeni bir "hediye paketi" dedi -yine kendine ait tanımlardan biri-. Açmak için beklemesi gerek elbette.

Gecenin derinleştiği o anda toprağın üstüne düşen kürekten gelen; boş teneke kutularının tekmeleşmesini andıran ses 'hediyesine' ulaştığını gösteriyordu. Yavaşça kazdığı yere indi. Beyaz örtüyü kaldırıp yüzüne baktı. "Yolun yarısında yakışıklı bir erkek." Neden burada olduklarını hiç sormamıştı, ne onlara ne de kendine. Her ölüden daha ölüydü sanki, her yeni gelen gibi.

"Ölülerden korktuğunu zanneder herkes, oysa korktukları senin yattığın yer. Hayatında bir kez de olsa günahlarını, bedellerini ve dolayısıyla cehennemini düşünür insanlar. İşte bundan korkarlar. Yoksa seninle aramızdaki tek fark ben konuşuyorum sen dinliyorsun."

Bir tepki bekler gibi baktı. Tüm cümlelerinin ardında sanki bir soru işareti eksikti, bir cevap bekler gibi durarak konuşuyordu, kesik kesik. "Şu an benim yerimde olmak isterdin muhakkak. Anlamı ziyaret olan ama kimsenin uğramadığı, sanki içleri boşaldıktan sonra artıklarının gömüldüğü insan çöplüğünde olmaktansa, bir ölüye saçmalıklar anlatan adam olmak isterdin şüphesiz. Ne yazık ki artık çok geç. Fakat iyi yanlarından da bakabilirsin; tüm dünyadaki evler bir gün yok olup gittiğinde, sen hala burada güvende olduğun yerde duracaksın."

Bunları söylerken gökyüzüne baktı, nefesiyle çizdiği daireleri eliyle sildi. Bulutlar eridi ve binalar sanki hiç yokmuşlar gibi kayboldu sadece o an için, bir uğultuydu kulaklarından geçen. Isık çalan jiletlerin yanından geçip sonunda birinin beynini parçalaması gibi.

Tekrar yeni arkadaşına döndü. Karanlık kitaplardan, bir soyun hazin sonundan, lanetlerden bahsetti. İnsanlık tarihi boyunca diğer taraf hakkında yapılan tahminleri anlattı istediğini seçmesi için. Hayatta olduğu gibi kendi kuyusunun içinde de yalnızdır insan. Etrafında her zaman birileri vardır, kim olduklarını bilmediği diğer yalnız insanlar. Mezarların sadece ölüler için olmadığını söyledi defalarca, dünyadaki binlerce yalnız insanın içindeki ölümler üzerinde konuştu ikna etmek ister gibi. "Maskelerimizi kuşanıp yalanlarımızı çoğaltırız, hepimiz mezarıyız kendimizin" dedi yıllar önce kendini öldüren bir şairin sözlerini düşünerek.

Söylediği her cümleden sonra, yeni gelen adamdan bir alamet bekliyordu hala. Bahsettiği insanlardandı o da, ölüm belirsizliğinden korkuyordu. Uykusunda kendi ölüsünü gördüğü gün başladı bu his. İçindeydi. Eti koyu bir çamur gibi eriyor, beynindeki kurtların ıslaklığını hala hissediyordu. Kulaklarındaki bu keskin uğultu onların eseri. Uykusundan telaşla uyandığı o günden sonra her gece bu mezarlığa geldi. Birini seçti ve saatlerce konuştu. Bir işaret bekliyordu. Toprak tenine değdikten sonra her şeyin bitmediğini gösteren en ufak bir iz. Bu gece de olmadı; ne parmakları oynadı, ne bir nefes, ne de gözleri...Ruhunun tüm parçaları akıyordu aralıksız ve eksiksiz. Sadece etten bir varlık olmuştu tekrar. Derinin altındaki ve dışındaki dünyalar gerçetti, fakat farklıydı ve birleşmiyordu ayrıldıktan sonra. Yeni bir benzetme bulmuştu kuyuyu kapatırken

"Gerçek gerçek dünya".

Yaşlı Ağır Bedeni Titremiş, Tıpkı Yaptığı Pilav Gibi

Herkesi aynı anda mutlu etmek imkansızdır. Birine çıkar, bir iyilik yaparsanız mutlaka bir başkası bundan rahatsız olur ya da ne bileyim kıskanır, küser, size savaş açar. Bu olur. Yürümekten aciz fokların avlanmasına karşı çıkarsanız uzun bacaklı Rus ablalar yaptığınızı beğenmez, evde kocalarına trip atarlar, koca göbekli İvan da akşam yatakta mutsuz uyur (zira sadece uyur) , sabah kalkınca da ilk iş dünyanın dört bir tarafına AK-47'leri yollar. Yani bu hesapta fok kurtulursa başkaları ölecek. Hatta birine iyilik yapmanın bedeli mutlaka ölüm olacak. İnanın bana. Hep böyle olur. Anasını sattığının yağmur ormanlarına yunuslar için okullar yapsak ve onlar kelliğe çare bulsa, geri zekalı çekikler yunus yemekten vazgeçmez. Yazın bunu kenara.

Hiç biriniz bana inanmak zorunda değilsiniz. Ama biraz sessiz küfredin. Babaannem uyuyor. Zaten zavallının son anları. Doktor bu gecenin çok kritik olduğunu söyledi, her an her şey olabilir. Şimdiden kendinizi her olasılığa karşı hazırlayın ve bize güvenin.

Babaannem çok iyi insandır. Şu an ölüyor kendisi ama acele ederseniz hala o tontiş yanaklarını ve bembeyaz saçlarını seyredebilirsiniz. Gerçi onu o yapan alametifarikası karşısında duran her şeye gözlerini sonuna kadar kısıp bakması ve kendi kendine söylenmesidir ama durumu cidden kritik. Her an her şey olabilir, her an hastanenin kapısı açılıp içeriye FIFA'dan yetkililer girebilir ve babaanneme altın kramponu bırakabilirler ya da bu seneki NOBEL kimya ödülünü babaannemin bulaşık suyuna verilebilirler. Doktor haklı. Hayat çok garip.

Ve size şunu söyleyebilirim ki 15 senelik hukukumuz boyunca babaannemle gayet iyi geçindik. Ben onu sürekli öptüm. Her yanına gidişimde, her yanından ayrılışımda, her bayram sabahı. Bununla da yetinmedim her yaptığı yemeği yedim "ouuvvmammamia, babaanne böyle yemek yapmayı nereden öğrendin?". Kör bir kadın kaldırımda yürür, tuvalette deliği tutturur, televizyon bile izler, ama yemek yapamaz. Bakın bu çok önemli. Bir kadın seks yapmadan yaşayabilir, kimsesi olmasa, yalnızlıktan geberse yine yaşar ama yemek yapamayan, yaptığı yemeği beğenmeyen bir torunu olan bir kadın yaşayamaz. Yaşlı ağır bedeni bu dünyaya fazla gelir. Onu mutlu etmek için besin zehirlenmesini göze almalısınız.

Füzyon mutfağıyla aranız nasıldır bilmem ama, çiğ billurla süslenmiş pastırmalı yumurta çorbasını denemelisiniz. Geçen bayramın menüsü buydu. Hayat cidden garip, bu bayramın menüsünde de serum var. Allahtan serum şişesini basit yapıyorlar. Yukarı konulmuş içi sıvı dolu bir hazne. Alttan çıkıp damara uzanan bir hortum. Pis pis ilaç yiyecek

Çabuk

AGED 12 YEARS

2014
2015

benim babaannem ha. Her bayram konu komşusuna likör dağıtan kadın lan benim babaannem. Yedirmem size koca kadını.

Ortalığı kolaçan edip babama "Elif'e bir haber vereyim merak etmesin kız." dedim. Mal mal baktı suratıma. Elif kim bile demedi. Yok zaten öyle biri. Tamamen şaşırtmaca taktiği izledim. Yoğun bakım servisinin yolunu bulmak için bir hasta bakıcı çevirip sordum, sonra da yaka kartından adını alıp "Arif dayı demin baş hekim seni arıyordu galiba, hasta dosyaları mı ne karışmış." dedim. "Ben olmasam var ya... bunlar helada kıcını yıkayamaz" diye söylene söylene gitti. Arif'e kalsa tıp fakültelerini kapatırlar. Çekirdekten alaylı doktor yetiştirirler.

Yoğun bakımda bir hayalet dolaşıyor. Babaannemin yanındaki yatakta yatan adamın hayaleti. Kalbi atıyor, nefes alıyor bir de üstüne yattığı yerden babaannemin açıkta kalan bacaklarını kesip çavuşu tokatlamaya çalışıyor puşt. "Yat uyu dede. Sökerim valla ön dişini!" dedim, elinden kemiği alınmış oyuncak ayı gibi hiçbir şey yapmadan bana baktı. Ben de açıktaki bacakları örtmekte buldum çözümü.

Bir tanem nasılda serilmiş yatağa öyle, sultanlar gibi beyaz çarşaf lar içinde bir yumak pamuk gibi. Hemen serum şişesini söküp hala bizi izleyip sıvaza devam edem moruğun yüzüne fırlattım. Bayıldı it. Çantadan nane likörünü çıkarıp hortuma monte ettim. Damardan daha yukarıda durması lazım. Şeker bayramına, her bayram olduğu gibi koyun koyuna girmek için uzandım yanına.

Rüyamda bir sivri sineğin üzerinde Mekke'den hacdan dönüyordum. Yolda önümü eli silahlı adamlar kesip, bana deve satmaya çalıştılar. Rambo bıçağıyla deveyi kesip sivri sineğe yüklediler. Ben onlara "Yav hayvanı niye kesiyorsunuz ? Şeker bayramı değil mi bu ?" deyince. Onlar: ramazan bayramında hacca mı gidilir lan fenerli misin, dediler. Hak verdim.,

Tam rüyanın en manasız yerinde, bir el tutmuş yakamdan kaldırdı beni. "İyi bayramlar polis amca. Öpeyim".

"Bu mu yapmış ? "

"Bu yapmış, belli."

"Gördüm. Bu yaptı bu! Kafamı da bu yardı."

"Sen sus lan otuzbirci. Ben yaptım polis amca. Görmüyor musunuz yüzündeki mutluluğu? İyi bayramlar bu arada. Öpeyim."

CUMARTESİ GÜNLERİ
Saturdays

KADIKÖY KAPAKÖY

KALKIŞ	KALKIŞ
Departure	Departure
06:30	06:30
07:00	07:00
07:30	07:30
07:40	07:50
08:00	08:10
08:20	08:30
08:40	08:50
09:00	09:10
09:20	09:30
09:40	09:50
10:00	10:10
10:20	10:30
10:40	10:50
11:00	11:10
11:20	11:30
11:40	11:50
12:00	12:10
12:20	12:30
12:40	12:50
13:00	13:10
13:20	13:30
13:40	13:50
14:00	14:10
14:20	14:30
14:40	14:50
15:00	15:10
15:20	15:30
15:40	15:50
16:00	16:10
16:20	16:30
16:40	16:50
17:00	17:10
17:20	17:30
17:40	17:50
18:00	18:10
18:20	18:30
18:40	18:50
19:00	19:10
19:20	19:30
19:40	19:50
20:00	20:10
20:20	20:30
20:40	20:50
21:00	21:10
21:20	21:30
21:40	21:50
22:00	22:10
22:20	22:30
22:40	22:50
23:00	23:10

Kamuran Özsanki

..olası'ya

sanrıkentin arka bahçesinde ayağım

yosunlara kaygan temas; ve ben

avuç dolusu kurdeşen döküyorum

pür-i pak cansız kaldırımlara

sana verebileceğim kinik balçık

ve öleyazan niyaz bu akşam

evren verdiğini almakta kararlı belki

fakat ne avucumda ziftmarit

ne kaldı aklımda neye benzediğin

kalk! borusunun yankısı uyurgezerlerin

ninnisi ancak, burada bir savaş çıkacak

belki ve düşmana kucak kucak

ilk önce deliler koşacak

zodyak kaçkınları düzenbazlıklarını saklama pahasına

yutkunurken takım yıldızları

s çizememiş ama son bir çabayla tanrının

el yazısı taklidiyle 'gel' yazmış yılanları

afiyetle yutkunurken

ötekiler dile gelir mamafih aksanları cüzzam

ve ağzından hoşgeldin döküntüleri siyam

ölümlüler ölecekleri an birbirini andırır

ölümlüler anladıklarında öleceklerini akrabalaşır

çukur göz, fırtınayutan nefes

kurak ten, kurtuluşçingarı içses

naaşı tahtakuruları elden ele çürümeye

ve yatağan başağrıları nesilden nesile görücüye

gündüz gece ayrı gayrı küstah

gündönümünde ve varoluşta her şey mübah oysa

içten içe bir dövme kazınırken kemiklere

insanca mırıldanıyorum -- sek insanca

latince fısıldıyorum çünkü karabüyü ayinleri

sessiz, telaşsız ve hayalperest

çağırıyorum dünyadaki tüm aynaların içinden

yansımaların çocuklarını

buraya gelin!

burada binalar yok dolayısıyla sokaklar da

buraya gelin!

burada kentin keçi yollarında yürümeye çalışmak boşuna

ufuktan zik zak çizerek dökülür bitkin ırmak

tabiat kaçamak bakışlarını su üstündeki cesetlere

dik dik, duygusuz sicimden

narin boyunduruğa muhtaç geberenleri

keşfettiğinde: eureka!

ölgün ihtiyar sıkıntısıyla euraka!

bir yakasında kente burjuva

diğerinde flanördüm

malvarlığım oksitlenmiş birkaç metal yuvarlak

seyahatin zorunluluk kipinde çıkışı

metrekarebaşına; dindar, parlak, aksaray

çılğıncasına içine girmeye çalışıyor ayakkabımın güliver

beni diyor sanki adımlarınla ufala milyonlarca eşit parçaya

ve göm kunduz ormanlarına
her ağacın altına birer ben bırak
ben o topraklara adım atarsam ya'hat!
çılğincasına erozyon
ağızına kadar boş kaplumbağa kabuğu
trajedi koleksiyoncuları belirir ani
ellerinde tahtakurularının sırf üşengeçliğinden
kalan uyluk kemiğin ve dökülürken
altından humus humus, kabuklara çılğincasına
darbelerle başlayan teneke konçertosu
yakından hoş uzaktan mayhoş gelir ya
tamtamlar saniyelik durağanlık sükunetin aşırıdozudur
reenkarnasyon
ve vola
here i am
sana, gözlerinin arkasında sana söylüyorum
gördüğüne -muhakkak- inanma
ve hakkında gerçeği andıran
ne varsa yalanla, bu bir azizin vazgeçiş anı
allahsızca!
tövbe, bismil, LA!
cennet işçileri kıt kanaat, zoraki paydos
önce ayaklar
sonra parmaklar ayaklanacaksa
mevzu bahis şarlatan alayında komutan
ve şol cennetin kökü zihnime teras

kuşların yuvaları, zebanilerin nefesleri
ve kadim yokoluş rüzgarları havadar
ulular ülkesine iltica
madde 22, göçebe yasası: buraya giriş
madalyonun paslı yüzü
çıkış; el altından bir tefeciye
okutulan madalyonun kadim totemi - belki
yelkovan eskiyen günü süratle çürütürken
yani bir masalın en heyecanlı yerinde
kurtlar sofraya kurmuşken afiyet ol
boğumu işaret parmağın ikinci
dişlerime kenetlensin o an
zira akciğerimde havatüten bir kıvılcım yok değildi
boşlukta ses kontrol 1 2 3
çıt çıkaran manevrasız yokoluş bisikletinin
fiyonglar bağlı gidonlarında
bu tanrıların düğün alayı
bu kutsallıkla lanetlenmiş insanoğlunun
vazgeçiş seromonisi
tekerleğin yeniden icadı bu yahu hızlan
hızlan ki bütün sesler kulağıma uğultu olarak gelsin
soylu kanı kerbela'ya sağanak olan
paparoz yezid'in torunuyum
bana ne vaad edebilir senin reddin
senin sıran tıpkının ziddi
n'apacaksan geceleyin yap

ben gerçeği kara olduğu zaman görürüm yalnız
horus'un gözlerini kamaştıran ışık
benim oturma odama loş düşer derken birilerinin tanrısı
ben ışık, her şeyden evvel vardım
nedir bu masamda sonsuzluktan beri titreyen mum ışığı
o masa ki duvara bitişik
tuğlasıyla göz dolduran işçiliğiyle gözümün
önünü dolduran duvar çatık kaşlı
karaltı diyetine sadık
bu oda bir gemi sürüklenen apansız
sahipsiz kentlere yanaşan aç biilaç
akşam yemeğinde tüm mürettebata vurgun yemek yakışı
asaletimiz kumral
vurdumduymazlığımız sarışın
alaboramız esmer
burası, bu liman, öyle ya, ortadođu
mezopotamyanın hayırsız evlatlarının
baştan çıkarıcısıym
dibe batış taliminde azotu
anımsaya cinnet limanda kim selef cihad getir'di
kavmim antik kaburgaları ardışık sayılan
gecesürünenler bile bir gün 'ayak'lanacak
hatıralarım tümör taklidi yapar
ve unuttuğumda seni çalar sirenler terelelli
suç ortağım karartı saydamgüder
kapladığım alana kapalı kısıldım ya'hat

içimden ne debelenmek gelir
ne de kahve demlemek; siyah, zift karası
çünkü zoraki geldim
irademin kafasına bir revolver dayadılar
yarısı dolu
ve ben buraya deniz otobüsüyle geldim
yarısı boş
dalga oldum deniz fenerlerini selamladım
yağmur oldum gözlük camlarını karaladım
güz oldum devrilen yaprakları arakladım
akşam oldum kızıl bulutlar kovaladım
toprak oldum çürümüş insan kucakladım
rüzgar oldum göçebe kuşları yaraladım
kızıl oldum saçlarını yarı-otomatikle taradım
tanrı oldum tek başıma oturmaktan sıkıldım
bir ağaç oldum olası ben
düzenbaz bir tövbekarım
ah! kardeşim kişot karada kardeşini
ben denizde onun kardeşini bari / değil mi
denizfenerleri ve yel değirmenleri kardeş, kuzen, akbaba
dünyaya meydan okursam
kamburumda zambaklar açar
bilmem, bilemem çiçeklerin rengini
enseme bi'haber bataklıkların sazları batarsa
konuşsam ağaç olup ağaçlarla neden sonra
akrabalarım oldularsa da

bu ormanın bilinmeyen bir tarafı
bana gelme diyen ama git
diyemeyen bir tarafı var denize
ve değirmenlere nazır demem o ki
ben tanrıyı küçümseyecek olsam adını anardım
heceli hecesiz
fakat burada ölen herkes dağlarda çağlar
takriben yarım asır senedir
belki de söylenenler bile doğrudur kulaktan kulağa
o çaresizliği itiraf ettiği çingene
falcılara dönecek vostok
sen burada kal sen
uzaydan zembille boşluğuma geldin
bir baba intikamı gibi afalladım
kutsal can sıkıntımı cami avlularında yak
havaritakviminde artı eksi onüç bin yıllık
ufak ısmalamalar da olmasa
vaktinden erken geldiğini sanıp
saatlerce beklememin, sırf görece
geciktiğin için -- ne anlamı var
unutulacak türküler uyduran göçebelere mensup
bir karadeniz şeytanı
hayır bütün atlaslar katliamcısı olmak meşhur
nam-ı pan'ı korkutan bir terk-i diyar fatihi
bir adem elması koleksiyoncusu
masallarda ismi '6 harfli' diye şifrelenen

kriptosunu çözen babaannelere musallat
bir yarım akıllı
yarım akılla mutlu
yaşanmamış çocuklukların mükellefi
kurduğum kervan kuma doyar
kupkuru dudaklarda alev alev gezinen develer ikram
düz kontakla kaçırdığım
bir faytonun atlarını azad
dört nala bir özgürlük arayışı vahalarda
Sanki peşimizde biri
varmışçasına uzaklaşalım buralardan
üç yapraklı yonca tüccarlarından
bulkarayı bi'pervalarından
ayaklarımıza kara sular haklı
bir katliam arifesinde insin
avare bir posta güvercini
sansürlü telgraflar getirsin
mors alfabesi ve okunaklı
ve bolca virgül hataları
bu telgrafı evvel zamanın içinden ben yazmış olmalı
kendi kendime konuştuğum
yetmiyor artık, yazıyorum da
güvercini avucumdan bırakamıyorum,n'apsam
çünkü eskilerden mesajları
görmezden gelebilsem de
o eski bir adam

yeniden henüz yaşamadığı hatıraları kabuller mi

sanmam

sanmıyorum baş parmağımla güvercinin boynunu kırarak

gelecekte geçmişe dönmek olmaz

gömlek cebime saklı maksadım

gideceğim buralardandır

bir kadavra doktor öldürürken

yıldırımları izliyorum

erekte neşteriyle

ölüdefin bakanlığı çalışanları

kapımı yumrukluyor

pencereden dışarı kaçıyor uykum

miyadını dün

raf ömrünü günün sonunda dolduran ilaçlar gizliyorum eczaçekmecemde

masmavi psikotikler

kehribar lityum avuçlarca

yutkunmaya

ramak kalmaya

mirasyedi peygamberlerin el yazması putlarını ateşe

benim kayboluşum ilüzyonların en güzeli

habersiz ve ani

benim şapkamdan cıngar çıkar

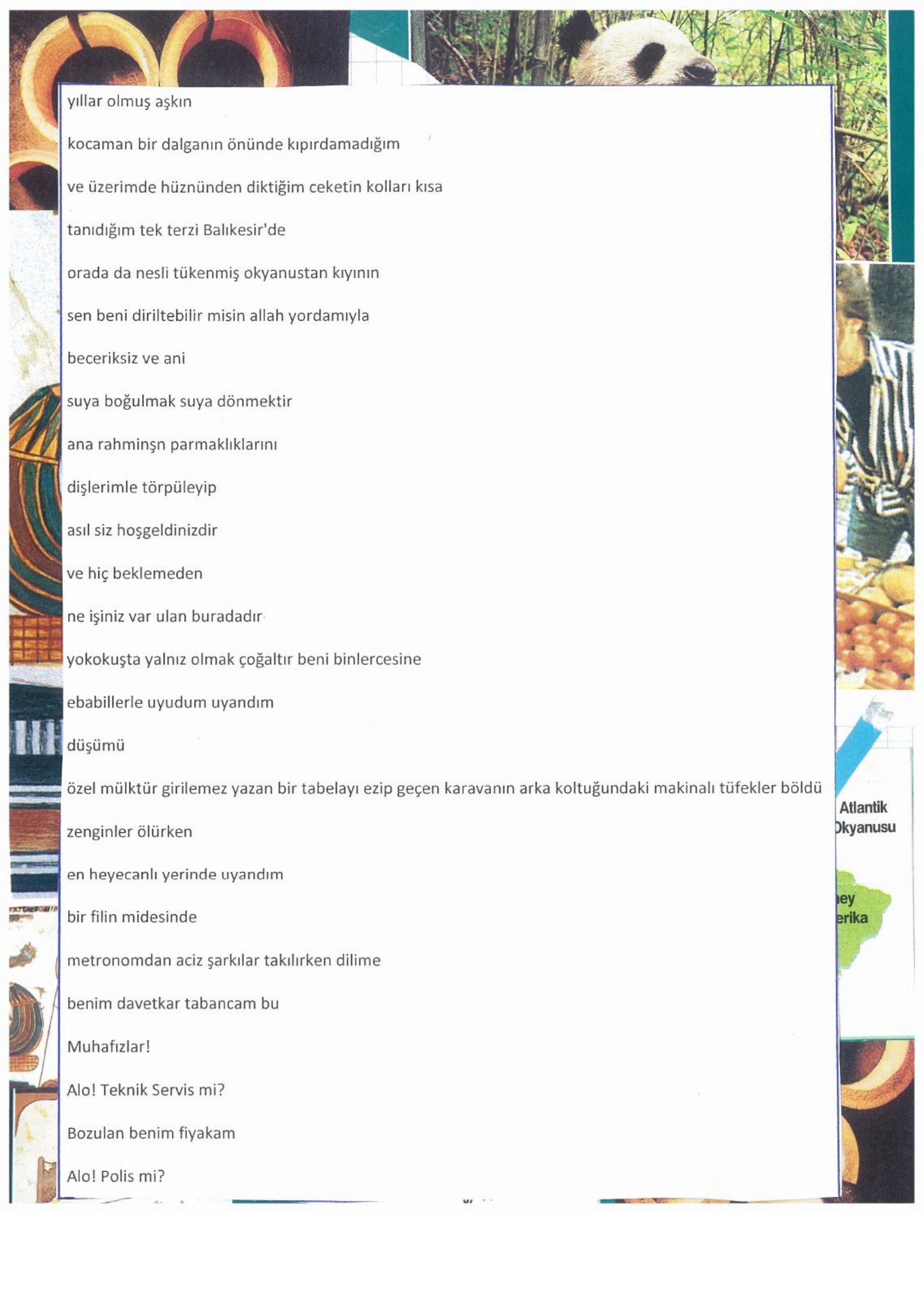
çık sesli ve müsterih

esprilerim celladımı güldürür

benlifoyam dişlerim

kızılirmağa dökülür ve suyu çürütür

yıllar olmuş aşkın

kocaman bir dalganın önünde kıpırdamadığım

ve üzerimde hüznünden diktiğim ceketin kolları kısa

tanıdığım tek terzi Balıkesir'de

orada da nesli tükenmiş okyanustan kıyının

sen beni diriltebilir misin allah yordamıyla

beceriksiz ve ani

suya boğulmak suya dönmektir

ana rahminşn parmaklıklarını

dişlerimle törpüleyip

asıl siz hoşgeldinizdir

ve hiç beklemeden

ne işiniz var ulan buradadır

yokokuşta yalnız olmak çoğaltır beni binlercesine

ebabillerle uyudum uyandım

düşümü

özel mülktür girilemez yazan bir tabelayı ezip geçen karavanın arka koltuğundaki makinalı tüfekler böldü

zenginler ölürken

en heyecanlı yerinde uyandım

bir filin midesinde

metronomdan aciz şarkılar takılırken dilime

benim davetkar tabancam bu

Muhafızlar!

Alo! Teknik Servis mi?

Bozulan benim fiyakam

Alo! Polis mi?

Kapat ulan yanlış numara

biri kaçtı dedektif dilsiz ilhamım

kör talihim, sağır şarkılarım

kaderini sikeyim seyirci

lümpen toplum yargıçları

tırnaklarını kemirirken bir işgal evinde

suratına misyoner bir gülücük dikilen

öğle uykularını bıçak altında yapan

bir adam çıkagelir apansız

matarası beddualarla dolu

her fırt belasını

matiz versin diye

neden sonra farkediyorum

bu kumdan tepenin devasa aynalığine

başıma ay mı geçti

şimdi de med cezir

tiryakisi miyim

geleceğin geçmişe gidişine bakarken hipnoz

ceplerimde leblebi tütün ve zümrüdüanka

karaköye iniyormuşum uyanmasam

ganimeti karaborsaya

çok içerilerden bir sesle irkildim

sesler buyurgan

sesler diğer seslere davetkar

kuru gürültü:

bir küvet suyun içine batırılmaya ramak kala

çalışan saç kurutma makinası

herhangi bir evin direğinin

nasırlı ellerinde basılı kalmış

kumandanın delicesine kanal değiştirmesi

kesik heceler eksiltili cümleler

geveleyen tanıdık dublaj sanatçıları

sustalı bıçağın yuvasını

terk ederken tehditkar mırıldanışı

ateşin suya selamında

içimde de bir şeylerin cız edışı

dolapdereli küfürbazın

orospu çocuklarına minnet dolu seslenişi

ah! ve canhıraş kafa ütüleyen orkestrayı

bastıran ambulans fireni

ve lütfen devrilişi

soruyor nasılla, iyiyim yahu

bu yalan değil

Fajat iyi olduğumu söyleyerek

kötü olmadığımı düşünmesine

çanak tutuyorum

bu yalanın külü, külliyesi

yanılgıda dövülmüş çarklar

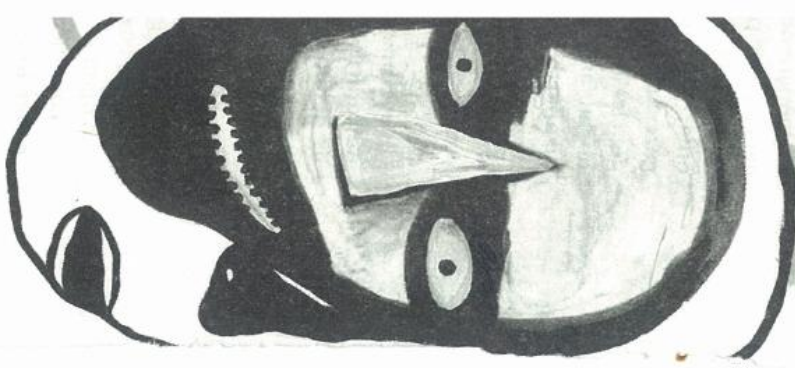
saat yönünde ne zaman

bir tam devir yapar

ve ne zaman otobüsler felaketlere yaraşır bir zamanlamayla

önüme dikilirse kendimi Bolu'da

kuş uçmak kervan geçerdönmez
bir dinlenme tesisinde
bombok çayın yanına yaktığım
sigarayla dönüşü düşünürken buluyorum
ardışık anonslar aşına olmadığım aksanla
Tekrar ve tekrar
muavin başıma atatürk heykelleri gibi dikiliyor, haydi
anonslar iç içe geçmeye
biri bitmeden ötekisi sabırsız
"istanbul yönünden sayın yolcularımız turizmin değerli hareket saati önemle rica vakti gelmiştir samsun varan
olunur"
aklıma yıllar evvel bağladığım ipi
Koparırcasına çekerken muavin
bir saniyeliğine suların hırçın sesini duyuyorum
ve şakaklarıma sapladığım
baraj kapakları açılıyor

Burkay Yalnız

Anal eğilimlerdeki insanlara oral muameleler

Yasak!

Bir junk gecesi atılan nefret söylemleri ve buram buram tütün ve alkol,

Ve sonsuz haykırışlarda insanlık.

Kimileri tren raylarında yıllık intihar denemeleri için bekliyor,

Bilmiyor tabi tren seferleri çoktan iptal olmuş, Kadıköy'e giden yollar kapalı.

Kaderi çoğumuz gibi sıradan olacak ve

82 yaşına geldiğinde evine giderken yoldan geçmekte olan bir araba altında kalacaktı,
Bilmiyordu.

Bilmiyorduk.

Halbuki kaybettiği umudu geri kazanmak için evinde Pink Floyd plakları çalan bir gençti
zamanında,

Güzeldi, herkes gibi.

Bahçesinde çit yoktu, junk dostları vardı ve bir sürü de kitabı, kedisi, plağı

"Bu kadar" derdi, "Dünya bu kadar, fazlasına ihtiyacım yok"

Yok muydu sahiden de

İdeoloji sansasyonları, sansürlenmiş filmler, irrite dostluklar ve ironik insan tabiatı

Yoktu sahiden de.

Her gün kırılıp dağılırken artık sesini çıkarmıyordu

Belki de sırf bu yüzden, belki de doğuştan farkındaydı durumun, belki de gerçekten hiç
sevmedi insanları

Köpekler, köpekleri sevdi, bir de kedileri ve kuşları

Şaşırmıyordu yine de bu duruma, gülümsüyordu içinden

Her şey olabilirdi, bak diyordu, her şey orospu zaten; o, bu, şu,

İnsanlar neden olmasın

Ama diyordu, inan, yine de çok çabaladım sevmeye insanları,

Ama diyordu orospuluk bile ahlaklıca yapılmalı

Bazen de susuyordu, sadece içiyordu, surat asıyordu –sıklıkla da toplum içinde.

Toplum içinde sinirlenmek veya surat asmak kabalıktı halbuki veya çocukluktan veya sadece
uygunsuzdu –yine topluma göre

Onu hiiiç ilgilendirmezdi bu durum.

Yerlere çöp atmazdı belki, çimlere de fazla bastığını görmedim

Ama toplum içinde öfkelenmesi gerekiyorsa öfkelenirdi.

Sonra tekrar susardı, tekrar "İnsan" der ve geçerdi, kendini yenmeye çalışan bir bilgisayar
gibi

Yeniden doğmaya çalışan bir bitki gibi... İşe yaramazdı.

Zaten insanları irrite ederdi, ne demek canım toplum içinde öfkelenmek, nesin sen insan mı?!

İşte bu yüzden bolca susardı.

Zaten Jim Morrison çoktan ölmüş, punk bitmiş, beat Türkiye'ye gelememişti,

Sustu.

Çarpık dişlerini yaptıran ve çarpık ilişkiler yaşayan kadınları ve adamları gördü,

Patates kızartması da kalorisiz olmalıydı tabi ki! Dünyamızın tek derdi sıfır beden olmak, Bize ne canım ondan bundan, bize ne silahlanmadan, terörden, insan haklarından, yasaktan, sansürden, açlıktan,
Biz kendimize bakarız,
Ayna karşısında.
Bakıp da bir kimlik geçirir üzerimize, öyle çıkarız sokağa.
"Hayat sokakta" deriz sonra,
Peki ya sonra?
Sonrası böyleyken böyle işte,
Neyse, hadi bitir de çayını tazeleyeyim.

Pelin Aybay

Narenciye

Doğuyorken gözünde dünyanın paklandığı ormanı çırayla tutuşturduklarını gördüm dünya buna rağmen durdu ve sen yolun etrafında döndün. Kan demeye tavşan arayan piskoposlar taş duvarlarca yaşlanıp viran olurken sakallarında zeytinyağıyla dolaşanları hep eğik eksenlere gömdüm. Katırların tütün yerine gam taşıması kederli kuşları ne kadar lanetlese de kendimi gördüğüm yerde affettim. Bu duvarları tentesiz açan çiçekler gibi ıslaklığında elleriyle yüzüne su vuranları nasıl unutursun diye kızdımsa sana içimin kirinden. Ölüyorken dudağında ne kadar bulut değmiş kesik varsa ondum neymiş kelekler birkaç bin kez susamış yalanıyla üşümüş sana kaftan biçtim. Bunca demiş şam ellerinle bombalanırken her zalimi kahraman her kurşunu mektup eyleyen elden ele, öl ey içi cehennem zaten cayır cayırsan.

Ozan Öztelli

Çingene Sokağı'nın, Karnaval Sokağı'nın tam ortasına saplandığı Elma Apartmanı'nın en üst katının en son dairesinde oturmuş Nezih. Independenta tankerinin İstanbul Boğazı'nın boğazını yaktığı dakikalarda* olay mahallinden tam 431 km güney batısında dünyaya gelmiş. Hakkında kimse fazla şey bilmez; bu sebepten herkes onu çok merak edermiş.

Kapıcının anlattığına göre gayet nazik bir adammış Nezih. Ondan hiçbir şey istemez, çöpünü kendi atarmış. Apartmanın yerlerini silmek için kapısını çaldığında yedi tane kilidin açılma sesini duymuş ve Nezih güler yüzüyle ona iki kova su verirmiş. Çok sefer konuşmayı denediyse de olmamış. Futbol, siyaset, apartmanın sorunları gibi konulardan sohbet açmaya çalıştıysa da karşılaştığı hep gülümseme ve kısa cevaplar olmuş. Ne zaman karşılaşsalar selamın aleykümleşir, çocukların derslerini sorarmış. Bayramlarda ise hiç evde olmazmış.

Bakkalın anlattığına göre kendi halinde biriymiş Nezih. Ekmek, yumurtave peynir alışverişini hep bakkaldan yaparmış. Başka bir şey de hiç almazmış. Her gün üç ekmek alırmış ama düzeni yokmuş. Bazen akşamları iki ekmek alır sabah gelmezmiş, bazen de öğlen iki ekmek alıp akşamları gelmezmiş. Bakkal hep Nezih'e özel beyaz peynir ayırırmış. Hiç veresiye yazdırmazmış Nezih. Bazen kağıt 200 lira ile gelirmiş ve bozmak zor olurmuş ama bazen. Ayda bir falan.

Komşu kadının anlattığına göre biraz garibanmış Nezih. Bir kaç kere yemeğe çağırmış ama hiç icabet etmemiş. Kandillerde helva, muharrem aylarında aşure götürdüğü zaman çok utanırmış Nezih ve "Bir dakika lütfen" deyip içeri koşu tabağı yıkayıp geri verirmiş. Bir keresinde şaka ile karışık "Sana köydeki yeğenimi vericem" demiş de, Nezih utancından kıpkırmızı olmuş.

Başka bir komşu kadının anlattığına göre biraz çatlakmış Nezih. Kapısında yedi kilit olması – ki her kapıyı açıp kapattığında kilitlediğinden ve kilitlerin çıkarttığı sesin apartman boşluğunda yankılanmasından herkes yedi kilidi olduğunu bilirmiş- kıyafetlerinin eski olması, kapı aralandığında bir kez gördüğü buzdolabının çok eski olması hep çatlaklığının emaresiymiş. Hiç çalışmıyor olması ve geleni gideni olmaması da cabasıymış.

Bambaşka bir komşu kadının anlattığına göre deliymiş Nezih. Anne babası öldükten sonra kardeşleri onlardan uzak dursun diye Nezih'e ev almışlar ve para gönderiyor olmalıymışlar. Konu hakkında diğer kadınlarla çok kafa yormuşlar ve akıllarına en çok yatan senaryo buymuş.

İlk komşu kadının asosyal oğlunun anlattığına göre bir şeyler çeviriyormuş Nezih. Muhtemelen ya psikopat ya sosyopat ya da seri katilmiş. Ajan ya da casus da olabilirmiş. Hiç yakalanmamasından çok zeki olduğu da belli oluyormuş. Bir şeyler gizlediği kesinmiş.

Sokaktaki uydu antencinin anlattığına göre gördüğü en acayip evde yaşıyormuş Nezih. İlk taşındığı zaman çağırmış evine. Salonda taa Abdulhamit'ten kalma bir kanepeler varmış. Hani çekince bir çeşit çek yat olan, möbleli. Yerde ve kanepenin gözünde de yıllar önce Sabah Gazetesi'nin bir yıl kupon biriktirenlere verdiği yirmi dört ciltlik Meydan Larousse'lar duruyormuş. Nezih'in ansiklopedi okuduğundan eminmiş. Çünkü ilk kez sayfaları, kapakları yıpranmış ve aralarına kağıtlar konmuş bir ansiklopedi görüyormuş. Kanepenin karşısında son model plazma bir televizyon varmış ve zaten uyducuyu da son model bir uydu takması için çağırmış. Ödemeyi arkasında Yunus Emre'nin resmi olan kağıt 200 lira yapmış. Uyducu eve bir kez de uyduyu taktıktan birkaç ay sonra frekans ayarı için gelmiş. Bir daha da çağırmamış Nezih. Adamın dediğine göre salonun yarısı 1970'lerden kalma eski eşyalarla dolu olmasına rağmen o televizyon tüm düzeni bozuyormuş. Bir de aklında içi boş kuş kafesi kalmış.

Postacının anlattığına göre Nezih hakkında hiçbir şey bilmiyormuş. Ne bir mektup – mektup mu kaldı?- ne de bir fatura ya da kredi kartı ekstesi gelmiş Nezih'in adresine.

Sokağın delisinin anlattığına göre bonkör adammış Nezih. Yılda bir kez kağıt 200lira verir sonra da gidermiş. Hiç konuşmazmış.

Yine bakkalın anlattığına göre olay 1 Ocak 2025 günü olmuş. Nezih bakkala yine ekmek ve yumurta almak için gitmiş. Cebinden para çıkartıp bakkala verince bakkal "Abi artık bu para geçmiyor" demiş. Nezih çıkmış evine gitmiş. Öğlen yine bakkala gitmiş ve cebinden bu sefer kağıt 200 lira çıkartmış. Bakkal aynı şeyi söyleyince dönmüş arkasını gitmiş.

Kapıcının anlattığına göre aynı gün apartmanın girişinde kendi kendine konuşmaya başlamış Nezih. Gülüyormuş da. Anormal anormal hareketler yapıyormuş, sanki oynuyor gibiymiş. Korkmuş, uzaktan izlemiş bir süre. Sonra da bakmış durmuyor polisi aramış.

Polisin dediğine göre konuşmaya çalışmış ama cevap vermemiş Nezih. Sanki göbek atıyor gibiymiş. İlginç ilginç hareketler yapıyormuş. Zar zor birkaç arkadaşı üzerine atlayıp karakola götürmüşler. Çok güçlüymüş Nezih. Sonra da komiser hastaneye götürün demiş.

Doktorlarının söylediğine göre bir şok geçiriyormuş Nezih. İlaçlamışlar, beklemişler ve sonunda ağzından birkaç kelime almışlar. " Tam yedi yıl bekledim, sonunda lanet gitti" demiş Nezih. Bir sürü de garip bilgiler veriyormuş. Doktor tıp bilgisine şaşmış.

Çilingirin söylediğine göre yedi kilidi açmak yedi saatini almış. Kimi kilitleri açamayıp kırmak zorunda bile kalmış. Polis eve girince şaşmış. Evde hemen hiç eşya yokmuş; televizyon da, buzdolabı da çalışmıyormuş. Sonra mutfak dolabını açınca küçük dillerini yutmuşlar. Deste deste kağıt 200 liralara. Bir yedi saatte onu saymışlar, toplamı 80.000.000'a yakınmış, tam da 2019'nın yılbaşı büyük ikramiyesi kadar.

Nezih'in anlattığına göre anne babasını 28 Şubat'ta ** katalitik zehirlenmesinden kaybedince kimsesi kalmamış şu hayatta. Bir sucunun yanında taşıma işleri yaparmış. Sonra 2017'in son günlerinde milli piyango bileti almış ve hayatı kararmış. Harcamaya korkmuş, kötü insanlardan korkmuş, paranın kendisini bozmasından korkmuş, sahte arkadaş ve akrabalarından korkmuş, mafyadan korkmuş, polisten korkmuş,... Korkmuş da korkmuş. Sonra bir ev alıp yaşayayım demiş; sessiz sedasız ve sefasız. Elma Apartmanındaki evi alıp yaşamaya devam etmiş. Türkiye'nin Avrupa Birliğine girdiğinden de, Euroya geçtiğinden de hiç haberi olmamış tabi. "Bir 1 Ocak'ta kararmıştı hayatım, başka bir 1 Ocak'ta özgürlüğe kavuştum", diyor.

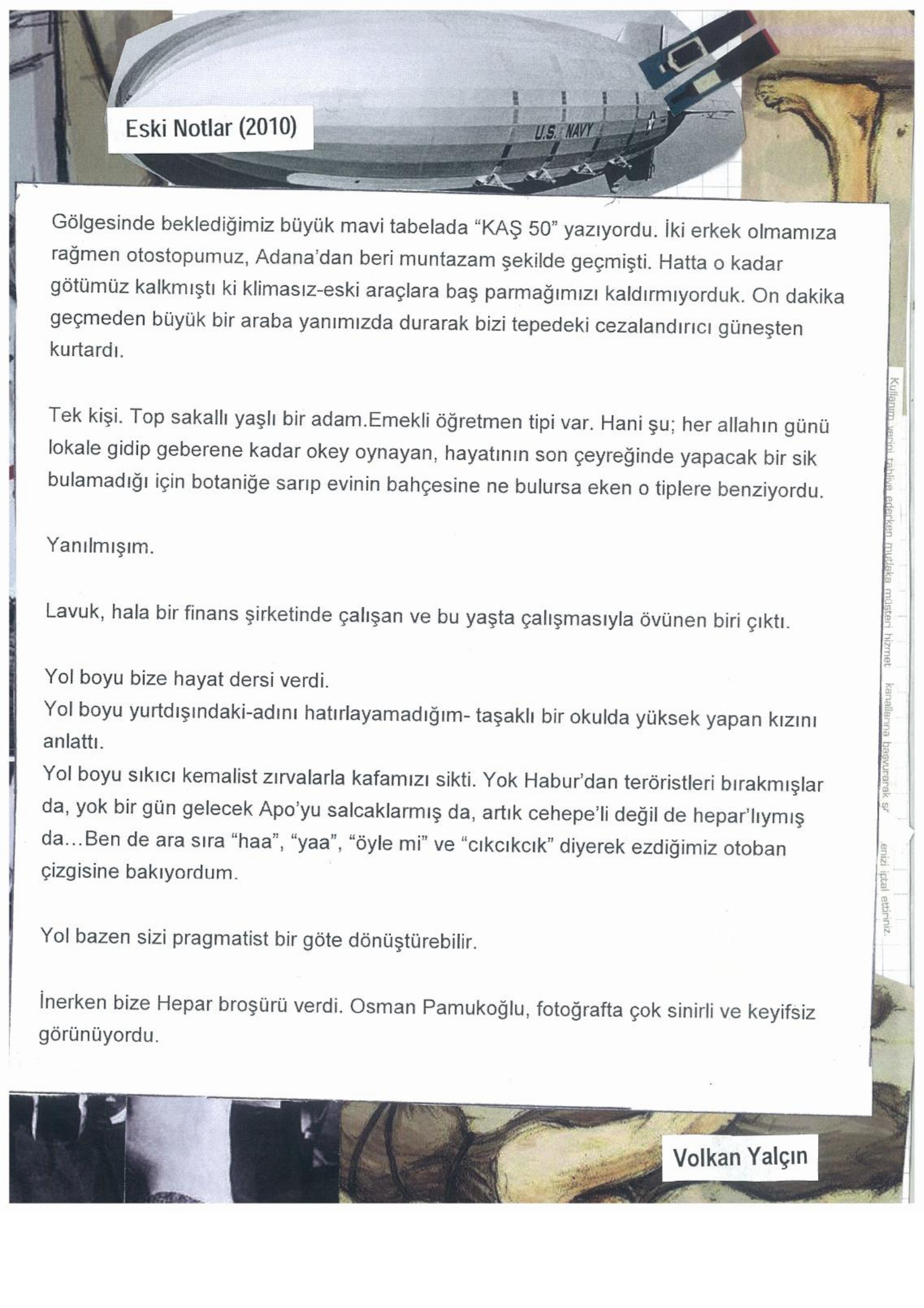
Ha bir de, akıl hastanesindeki arkadaşı Gökhan'ın anlattığına göre Nezih odadayken radyo çekmezmiş.

*15 kasım 1979

**1997

Barış Küçükbabuccu

Eski Notlar (2010)

Gölgesinde beklediğimiz büyük mavi tabelada “KAŞ 50” yazıyordu. İki erkek olmamıza rağmen otostopumuz, Adana’dan beri muntazam şekilde geçmişti. Hatta o kadar götümüz kalkmıştı ki klimasız-eski araçlara baş parmağımızı kaldırmıyorduk. On dakika geçmeden büyük bir araba yanımızda durarak bizi tepedeki cezalandırıcı güneşten kurtardı.

Tek kişi. Top sakallı yaşlı bir adam.Emekli öğretmen tipi var. Hani şu; her allahın günü lokale gidip geberene kadar okey oynayan, hayatının son çeyreğinde yapacak bir sık bulamadığı için botaniğe sarıp evinin bahçesine ne bulursa eken o tiplere benziyordu.

Yanılmışım.

Lavuk, hala bir finans şirketinde çalışan ve bu yaşta çalışmasıyla övünen biri çıktı.

Yol boyu bize hayat dersi verdi.

Yol boyu yurtdışındaki-adını hatırlayamadığım- taşaklı bir okulda yüksek yapan kızını anlattı.

Yol boyu sıkıcı kemalist zırvalarla kafamızı sikti. Yok Habur’dan teröristleri bırakmışlar da, yok bir gün gelecek Apo’yu salcaklarmış da, artık cehepe’li değil de hepar’lıymış da...Ben de ara sıra “haa”, “yaa”, “öyle mi” ve “cıkıcık” diyerek ezdiğimiz otoban çizgisine bakıyordum.

Yol bazen sizi pragmatist bir göte dönüştürebilir.

İnerken bize Hepar broşürü verdi. Osman Pamukoğlu, fotoğrafta çok sinirli ve keyifsiz görünüyordu.

Volkan Yalçın

Söyleşi

“Bütün o sesler birbirini tanıyan insanların bakışmalarından çıkıyordu.”

“Ellerindeki çatlaklara boğulmadan kaderini bilemezsin.”

“Hatırlayabileceğim daha güzel şeyler vardı, tercih etmedim.”

“Henüz hiçbir şeyin ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Herkes yürüyorken koşmaktan utanmaya benzemiyordu. Utanmıyordu. İç sesini birinci tekil şahısla kurmaya özen gösteriyordu. Okuduklarını anlamak istemiyordu.

“Değişimi düşlemekte kararlıyım, daha doğrusu başka herhangi bir seçeneğim yoktu.”

“Belki öğrendiğim tek şey bu göğü bir yerin dölediği idi.”

“Artık hayatımın benim dışımda bir yerde seyrettiğine inanıyorum.”

“Hayır, en çok iyi birisi mi olacağımı merak ediyorum.”

(Saklayarak-Saklanarak ve görünüp görünmediğini önemsemeyerek) Susmakla bir ilgisi olanlara karşın konuşmakla alakalı küçük şeyler vardı.

“Yaşamayı bilmiyorsan kahkaha at, ne bileyim.”

“Aydınlık olmak adınaydı; denedim. Bu sebeple memnun gideceğim.”

“Daha hayal edeceklerim var.”

“Güneş!”

İnsanın olamadıkları dört halini düşünüyorlardı. Biliyor musun?

Selen Şar

Dişi Kedi Kasım İki

.Pazar gündüzleri genellikle kahvenin boğazımdan akışı ile başlıyor. Hemen hemen aynı yer, aynı masa, aynı sigara ve aynı çakmak. Şimdilik her şey rutin, bi sorun yok gibi gözüküyor. Yan masada genç ve üşüyen bir dişi oturuyor, üzgün gibi. Birileri tarafından terk edilmiş olabilir, hüznü bakıyor. Geceyi de zor şartlar altında geçirmişe benziyor, gözleri zaman zaman kapanır gibi oluyor. Onun adına üzölmeyi saçma buluyorum. Aniden masaya bir adam yaklaşıyor ve üşüyen dişinin önüne elindeki yemi fırlatıyor, akabinde şu soruyu yapıştiriyor :

"Kardeşin nerede ? "

Yemi gören dişi gözlerini can havliyle açıyor ve cevabını vermeden kahvaltısına yumuluyor. Aralarında daha sonra bir diyalog oluyor, sanırım kardeşini ele verdi. Adam purosunu söndürüp, elde ettiğı cevabın mutluluğı ile yola koyulmuş, dişi de önüne atılan kahvaltının tadını çıkarıyordu. Tütün ihtiyacı hissedip, bi sigara yakıyorum, olanı biteni kavramaya çalışıyorum, o sırada kahvemi yudumlarken gözüm saate ilişiyor. Pazar mesaisi benim için çoktan başlamış. Ama ben zamandan pek anlamam, sadece ihtiyaç duyarım. Kafamı çevirdiğimde dişi ortadan kaybolmuştu. Benim de ortadan kaybolma vaktim gelmişti, arap kağıdına sarılı sigarayı çıkartıp yol alıyorum. Yakma isteğimi gerçekleştirememek beni çok etkilemiş, çakmak masada unutulmuş, sigara yakılmamış ve ben kaybolmuşum.

Kasım 2 / Kantarcı - 2014

Sercan Canaslan

"Ne denli kızarsa da yüz / Gökyüzünü aydınlatmak için çok geç"

SamuelBeckett

1

Cihat feysbuktan yazdığında altıncı biramı içiyordum. Saat 00.00'ı geçmişti. 4gün üst üste sürekli ayakta durarak geçirdiğim mesainin ardından ertesi gün işe gitmeyeceğim için kendime yalnız bir şölen hazırlamıştım. Cihat ise yarın Start-up'a gidip Ankara'nın Bugları projesini sunacağını ama bu organizasyona tek katılmak istemediğini söylüyordu. Ona tek bir soru sordum.

"Saat kaçta başlıyor?"

"12" dedi.

"Etkinlik nerede peki?"

"Bilkent'te."

Önce kafamı belirli aralıklarla dizilmiş, hapishaneyi andıran herhangi bir okulun demirlerine sırayla sürterek kendimi öldürmek istedim. Ardından kabul ettim. Yarın 10da Acme'de buluşma kararı aldık. Saate baktım. 1e geliyordu. Altıncı biramı fondipledim ve yedinci biramla göz göze geldik. Onu da içersen 2de yatacaktım. 9da kalkacağımı düşündüğümde bu 7 saat uyumam anlamına geliyordu. Ama onu içmeyip şimdi yatarsam 8 saat uyuyabilirdim. 8 saat uyku gece içilen içkinin rehabetini de hafifleten bir rakamdı. Ayrıca 7 bira değil 6 bira içmiş olacaktım ve ertesi sabah için ne kadar az içsem o kadar kardı. 20 dakika düşündüm. Saat tam 1de ya yataкта olacaktım ya da son biramı açacaktım.

Saat 2buçukta yatağa bayıldım. Ertesi sabahı düşündükçe ürperiyordum. Yarım saat boyunca korkudan titreyerek uyuyamadım. Sonra da sikerler, daha kötü günleri de gördüm diye kendime gaz verip sızdım.

Start-up, 6-7 tane yatırımcının ve 20 tane girişimcinin bulunduğu bir etkinliğin ismiydi. 20 girişimci, yatırımcılara projelerini sunuyorlar. Yatırımcılar da akıllarına yatan projelere para yatırarak ortak oluyorlar. Nefret ettiğim kariyer mevzularının döndüğü bir etkinlik.

Ankara'nın Bugları ise Cihat'ın özverili çalışmasıyla geniş kitlelere ulaşan bir proje. Çoğunuz biliyorsunuzdur zaten. İşin hemen hemen bütün yükünü Cihat çekiyor, biz ise röportajlarda, fikirsel durumlarda ona yardımcı oluyoruz. Dolayısıyla Cihat'ı yalnız bırakamazdım. Saat 10buçukta Acme'ye girdim. Cihat bana yarışmanın koşullarını anlatan maili okuttu.

Her girişimcinin 7 dakika sunum süresi vardı. 7 dakikada projesinin ne olduğunu, projeyi piyasadaki benzer projelerden farklı kılan detayları, projeyi yürüten ekibin tanıtılmasını, düşünülen modelin anlatılmasını istiyorlardı. Altında bir de not vardı. "Lütfen gelmeden önce prova yapınız, çünkü biz bu etkinliği düzenleyenler tecrübe ettik ki prova yapmadan katılanlar sıçıp sıvıyorlar."

Bilgisayarı önüme çekip Cihat'ın hazırladığı sunuma hızlıca göz attım. Sonra da provaya geçtik. Kronometremi ayarladım ve "başla" dedim. Cihat'ın sadece kendisini ve ekibini anlatması 3 dakika 25 saniye sürdü. İlk zayıfıyla ortaokulda tanıştığı ve 6. Sınıfı birlikte karnenin yanında verilmeye başlayan ekstra dokümanları eğitim hayatı boyunca alamadığı detaylarına kadar kendisinden bahsetmesi nedeniyle böyle olmuştu. Başa aldık. Bitirdiğinde 11 dakika 25 saniyeyi gösteriyordu kronometre. Tekrar denedik. 12 dakika sürmüştü bu sefer de. Saat 11.30 olmuştu. Koşarak Tunus caddesinden kalkacak olan Bilkent servisine yetiştik. Servis baya dolmuştu. Cihat hemen bi kızın yanına oturdu. Yanına oturacak başka kız var mı diye servisi süzmeye başladım. Yoktu. Ben de gidip kulaklıkla müzik dinleyen, kendisi yeterince yer kaplamıyormuş gibi bir de devasa çantasını kucağına almış bi ayının yanına sıkıştım.

Boynum, saç diplerim ve karnım acıyordu. Başım sürekli dönüyordu. Eğer Bilkent'e kadar uyuyabilirsem daha iyi olacağımı biliyordum. Gözlerimi kapattım ve servis hareket etti. Leş gibi içki koktuğumdan emindim ama umurumda değildi. Sonra Cihat uyandırdı beni. Bilkent'e girmiştik. Yanımda ayakta giden kıza döndüm ve "Cyberpark'agidicez, nerede inmemiz gerekiyor?" diye sordum. "Ben de Start-up'a gidiyorum, ben sizi götürürüm" dedi. Dünyanın en samimi kadınıyla da böyle tanıştık: Ceyda.

Cyber-park'a giden yol boyunca etkinlik ile ilgili bilgi aldık. Hava Ankara'da -8 civarında seyrediyordu, Bilkent'te ise -15 falan olmalıydı. Dişlerimiz takırdayarak konuşuyorduk. Karnım açtı, üniversitenin içinde bir şeyler atıştırabileceğim hiçbir yer görememiştim. 2 hafta önce yağın kar hala erimemişti. Kendimi beş parasız sürgüne gönderilen bir mahkum gibi hissettim. Zaten hüzünlüydüm, bir de üstüne korkunç bir çaresizlik duygusu eklendi. Kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Her şeyden vazgeçip kıvrılabileceğim bir bank yoktu. 7 bira içtiğim için bitkin ve hastaydım. Elim yüzüm buz kesmişti. Annemin; "bu fazla dayanmaz, ben idareten dikeyim ama sen bunu terziye götür" dediği, ağ kısmından yarım yamalak tamir edilmiş pantolonumun ne zaman yırtılacağına stresini de yaşıyordum. Kafamı dikenli tel örgülere sürterek intihar etmeyi düşündüm bir kez daha. Şehir dışına üniversite kuran hainlere ve de şerefsizlere ne kadar küfür etsem azdı.

2

Etkinlik salonuna girdik. Ceyda önderliğinde ikinci sıradan 3 koltuğa eşyalarımızı bıraktık. Girişte herkese tasma veriyorlardı; üzerinde "girişimci", "yatırımcı", "dinleyici" üçlüsünden biri yazan. Sonra lobiye çıktık. Yiyecek bir şeyler var mı diye masalara baktım. KURU PASTA VARDI SADECE. Ya bu misafirlere, davetlere, düşünlere kuru pasta ikramını düşünen kim bana bunu bi bulun diye kendi kendimi yedim. Bu kadar iğrenç bir şeyi utanmadan nasıl ikram diye sunmayı kabul edebilirdi insanlar. Kuru pastaları yiyerek, yıllardır bu devranın dönmesine katkıdan bulunan alçaklar kimlerdi? Allah hepsinin birliklerini bozsun. Allahümme in zimmehumm! Ve zel zili humm! Ve şettik şemmehumm! Ve ferrikcemmehumm! Ve nezzik kül yemin ezdak! Ve ce teylaasadaşdladsadkaiteylehumm!

Neyse ki beleş çay ve kahve vardı. Kızlar bir inanılmazdı. Hemen birer çay alıp ortamın en güzelinin masasına gittik. Bir süre sessizce ve tedirgin olarak bize baktı kız. Biz de ona baktık. Sonra işte girişimci olduğumuzu falan söyledik. O da birkaç şey söyledi. Sonra yine sessizlik oldu. Sadece ona

bakarak saatleri geçirebilirmişiz gibi orada durduk. Ardından etkinliğin başlama saati geldi ve salona geçtik.

Önce yatırımcılar tanıtıldı. Ardından bir başarı hikayesine geçildi. Sunucu kız şimdi bir başarı hikayesi dinlemek için Eril'i ve Ömer Bey'i sahneye davet ediyoruz demesiyle mideme o kahrolası krampın girmesi bir oldu. Şu hayatta en nefret ettiğim şey, sürekli güler yüzlü takılabilen başarılı insanlardan başarılarını, bu pisliklerin kendi hayatlarını övmelerini dinlemektir. Daha onlar masaya oturmadan, ben sandalyemde huzursuz olduğumu belli edecek şekilde kıpırdanmaya başladım. Bir hapishanede olduğum duygusu daha da güçlenmişti. Buradan koşarak eve gitmeyi göze alabilir miydim? Lanet olsun.

Hikayelerine başladılar. Ömer yatırımcı oluyor, Eril ise isminden de anlaşılacağı üzere başarılı girişimcimiz. Yüzlerindeki saadetten tiksinerken çaresizce dinliyordum anlatılanları. Olay arada bir başka yerlere kayıyordu. Eril sürekli, Ömer diyor, ardından Ömer abi diye düzeltme ihtiyacı duyuyordu. Şöyle konuşuyordu:

"Ömer'le, eaaa Ömer Abi'yle, bu işe girdiğimizde bir resmiyet olmasından korktum. Ama 'Ömer Bey' tarzında hiçbir şey olmadı. Ömer'le, eaa Ömer Abi'yle bira içtik, konserlere gittik, -burada utanarak gülümsüyor- sonra başka şeyler yaptık, - burada gülmesi genişliyor ve konuyu kapatıyor.- İş de tüm bunlarla birlikte yürüdü."

Sonra sözü yatırımcı Ömer aldı.

"Eril'i ilk gördüğümde 'bu' dedim, 'bu çocuk olur' dedim." Hareketlerinde bir gaylik sezmeye başlıyorum. Başarılı bir girişimciden ziyade hayatının ilk aşkıyla karşılaştığı anı anlatıyormuş gibi bir tavır içerisinde konuşuyor. Eril bu sırada mahcup olmuş gibi gülümsüyor. Yarım saat süren başarı hikayesinin ardından aklımda kalan tek şey bir şüpheydi: Eril, Ömer'e çağırıyor sanırım. O büyük altından gülümsemeler, özele girince olayı çok uzatmadan birden konuyu değiştirmeler, Ömer'in feminen bir şekilde Eril'i ilk gördüğünde işte bu diye heyecanlanması, içilen biralar, gidilen konserler, Ömer'in Eril'e akıttığı paralar bende böyle bir şüpheye neden olmuştu. Ama hayatımı bu karanlık ve gizemli ilişkinin peşine düşmeye adayamayacağıma göre, buna çok da kafa yormamın bir anlamı yoktu. Yine de Cihat'a döndüm. Onun cemaatçi sakalına ve tipine baktım. Eril'le Cihat'ı kıyaslayınca 2-0lık bir mağlubiyet çıkıyordu ortaya. Birincisi: Eril'in ismi Eril'di, Cihat'ın ise Cihat'tı. İkincisi Eril'le Cihat'ın tipini düşündüğümde Monica Belluci ile Adile Naşit aklıma geliyordu. Cihat'ı ikna edip sunuma ben çıksam da kurtaramazdık. Benden de olsa olsa Perran Kutman olurdu. O anda anlamıştım projemizin kazanamayacağını.

3

Ankara'nın Bugları projesine sıra geldi ve Cihat sahneye çıktı. Projemizin özeti şuydu: Ankara'nın Bugları ile topladığımız kitleyi "Buger" adını verdiğimiz bir internet sitesine ve bu sitenin mobil uygulamasına aktarıp belediyelerle iletişimde aracı olacaktık. Belediyenin düzelttiği her Bug'un reklamını yapıp belediyeye iyileştirilmiş imaj satacaktık. Bizden önceki iki girişimcinin 7dakikalık süreyi sallamaması, süre konusunda bizi rahatlatmıştı. Cihat projeden bahsederken salonda kahkahalar yükseliyordu. Esprileri Acme'de beraber ayarlamıştık. Zaten bilinçli olarak mizah silahını kullanıyorduk.

Büyük makam sahiplerinin troll oldukları ülkede, onları trollemekten başka yapılacak bir şey olmadığını biliyorduk çünkü. Cihat 12. dakikasına girerken, sunucu "Biraz hızlı olabilir miyiz?" deme gafletinde bulundu. Cihat yapısı gereği sinirlerine hakim olamamak için ortamı geren birisiydi. Sinirlerine hakim olamamak için önce ortamı girmesi gerektiğini içselleştirmişti. Bu nedenle önce ortamı gerer sonra da sinirlerine hakim olamaz ve patlardı. Sunucu kıza döndü ve mikrofonu ağzına daha da yaklaştırarak, "HERKES 15 DAKİKA KONUŞUYOR, BENİ NİYE KONUŞTURMUYORSUNUZ?" diye kalayı bastı. Kız sonunun iyi olmadığını öngörmüş olacak ki hiçbir şey söylemeden utanarak önüne döndü. Eğer cevap verseydi; Cihat "Sizin yapacağınız işi sikeyim, ben burada duracağıma beni kessinler yesinler daha iyi, ben gidiyorum" diyerek salondaki herkesin moralini bozup etkinliği terk etmeye kalkabilirdi. Neyse ki böyle bir durum olmadan gerginlik erken son buldu. Projeye yatırımcılar olağanüstü dediler fakat "buna niye para yatıralım?" sorusuna tatmin edici bir cevap veremedi Cihat.

Ayrıca;

"Parayı kimden alacaksınız peki?"

"Belediyelerden."

"Hiç belediyelerle görüştünüz mü?"

"Belediyeler bizle görüşsün."

tarzındaki ukala cevapları, yatırımcıların sözünü kesip siz hiçbir boku bilmezsiniz her şeyi ben bilirim taviyla daha da coşması tuzu ve biberi oldu sunumun.

Nihayet ara verildiğinde tüm masaları gezip yiyebileceğim bir kuru pasta aradım. Yoktu. Saat 16 olmuştu. Kahvaltı bile yapmamıştık. Tekrar çay alıp bir masaya geçtik. Yanımıza Eril geldi. Beni hiç siklemeden Cihat'a döndü ve dedi ki:

"Abi hayranım size ya, biraz sinirlisin, bir de belediyeler bize gelsin deme abi, git konuş, çok sıkı bir proje, güme gitmesin."

Beni, daha önce de dediğim gibisiklemeden biraz konuştular. Zaten insan onurunun ayaklar altına bu kadar arsızca alındığı başka bir ortam daha olamaz. Salondan çıkan girişimciler takım elbiseli ya da kalantor olduğunu zannettiği adamın yanına gidiyor ve şunu soruyor:

"Yatırımcı mısınız?"

Eğer cevap "hayır değilim" ise, arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor oradan. "Üf,siktir git be fakir" demediğini bırakıyor. Sonuçta projeyi Cihat sunmuştu ve insanların beni siklemeleri için ortada hiçbir neden yoktu. Sunucu kızın mini eteğinden faydalanıp bacaklarını izledim ben de. Oradan kafamı kaldırıp göğüs dekoltesiyle ortamı şenlendirmeyi kendisine görev edinmiş yüce insanın memelerine kaydım. Sonra mini eteklinin eğildiğini fark ettim ve bir gözüm diğer kızın memelerindeyken, diğer gözümle de sunucunun götüne odaklandım. Böyle böyle zaman geçti.

Herkes sunumunu yaptı ama yatırımcılar itin götüne tek bir projeyi soktular. Yüzlerce, şirketini kurmuş e-ticaret sitesi piyasasına rağmen yatırımcıların karşısına bir e-ticaret sitesi projesiyle gelen salaklara yatırımcılar hep bir ağızdan o kadar yüklendiler ki çocuklara acıdım resmen. Allahtan yatırımcı değilim

diye düşündüm. Çünkü onların kibarca yaptıkları şeyleri ben açık açık söyledim. Kırıcı olmayı umursamadığım tek an bir gerçekliği ifade ederken vuku bulurdu. Eğer salakça bir şeyle karşılaşırsam saçma sapan konuşmayı kes ya da siktir git demekten çekinmezdim. Eğer ben yatırımcı olsaydım ve bu eleman bana e-ticaret sitelerini sunsaydı git kendini çok siktirtmeden derdim. Bundan asla ama asla çekinmezdim. Böyle de bir göt oğlu göttüm.

Bütün sunumlar bittiğinde ben de bittiğimi hissediyordum. Fakat ödül sahiplerini hala açıklamıyorlardı. Bu kirli oyunun kirli bir oyun olduğunu o an anladım. Önce alçakça bir rolplay yaptılar. Rolplay, tiyatro gibi, o an konu ne ise o konuyla ilgili bir kurgulama yapmak oluyor. Sahte girişimciler sahte projelerini sundular. Girişimcilere projeyi nasıl sunmaları gerektiğini anlatmak için böyle bir şeye karar vermişler. Şu insanlardaki, en zeki biziz, bakın da iş öğrenin tavrına deli oluyorum. 1 saat sürdü bu rolplay olayı. Konuşulanların hiçbir gerçekliğinin olmaması, gidecek hiçbir yerimin olmamasıyla birleşince olayı taşağa aldım. Sürekli konuştum. İğrenç, kepaze, onursuz mahlukların İngilizce ve Türkçe'yi harmanlayarak konuşup durmaları canımdan bezdirmişti beni. "Keşfilov sağlandıktan ve fidbekleri analiz ettikten sonra projemizin büyüme hızı daha da artacak şüphesiz.. Ben zaten vörtikılları ve artikılları toplayıp karşı tarafa fak yu çekmiştim, rakibin karısını dabafiledikten sonra geriye sadece onunla diproat yapmak kalıyor, onu da engin dogısıtayl tecrübemizden dolayı başarmakta güçlük çekmeyeceğiz inşallah!"

Vay allah belanızı versin. Allahümme in zimmehumm! Ve zel zili humm! Ve şettik şemmehumm! Ve ferrikkemmehumm! Ve nezzik kül yemin ezdak! Ve ce teylaasadaşdladsadkaiteylehumm!

4

Rolplay saçmalığı da bittikten sonra işte bitiyor çeşm-i siyahım diye ümitlenmişim. Fakat 3 tane başarı hikayesi anlatılacağını duyurdu sunucu. Kısacık saçlarımın yukarıya doğru elektriklendiğini hissetmeye başladım. Bitmiyordu allahın belası olay, bitemiyordu, bazı güçler bunun bitmesine izin vermiyorlardı, paralel yapı burada bile durmuyordu, sanki bu şey biterse üçüncü dünya savaşı çıkacaktı, sanki bu nedenle bitmiyordu. İlk başarı hikayesini anlatmak üzere, etkinliğin yarısında salona annesiyle gelen, esmer, kısık gözlü, sakallı, yakışıklı ve takım elbiseli elemanı sahneye davet ettiler. Önce abicim bu kadar yakışıklı olup böyle bir ortama neden geliyorsun? Neden ortalamayı yükseltip bizi üzüyorsun? diye sinirlendim. Ardından onun saçma mutluluğuna ve ılıdayan gözlerine bakıp ondan tiksindim. Bu eleman mezun olur olmaz Dubai'de bilgisayar mühendisi olarak işe başlamış. Plazalarda kalmış, o herkesin yaşamayı istediği hayatı yaşamış orada. Fakat değerli okurlar, bu başarılı kömüşler nasıldır bilirsiniz, sonra sıkılmış her şeyden, öyle bunalmış öyle bunalmış ki, köyüne dönüp sığır gütmek yerine tayinini Singapur'a istemiş. Böyle de macera doludur bu götverenler. (Evet, benim de aklıma Umut Sarıkaya'nın o karikatürü geldi şu an) Dubai'de geçirdiği son günün akşamında arkadaşlarıyla bir veda partisi düzenlemişler. Sonra kızlar türk kahvesi içmişler ve şu kahrolası cümleyi kurmuşlar: "Tüh ya Binnaz Abla burada olsaydı falımıza bakardı." Eleman da telefonla fincanların fotoğrafını çekip annesine yollamış. Annesi de 5 dakika sonra yorumunu atmış. Kızlar pes demişler, hep öyle olmaz mı zaten, vallahi bildi, billahi bildi. İşte, başarılı amcığın beyninde o allahın cezası şimşek de o an çakmış.

Lan ben bunun sitesini kurayım anneme demiş. Singapur'da çalışırken, annesine doğum günü hediyesi olarak bir fal sitesi açmış. Amatörce hazırlanmış bir siteymiş. Wordpress'te iki dakikada yapmış. Zaten bu bilgisayar mühendisleri bir siteyi de 5 günde yapsalar dışımı kırarım. Sonra da ne olmuş bilin. Bir anda site tutmuş ve günde ortalama olarak 20 tane fincan fotoğrafı gelmeye başlamış annesine. Annesi de yorumlayıp yolluyormuş. Ardından bizim eleman sabahlara kadar çalışarak profesyonel bir site kurmuş. www.binnazabla.com. Allahına bin şükürler olsun ki, işler çok yolunda gitmiş ve şimdi 100 tane yorumcusu olan, paranın amına koyduğu bir internet sitesi haline gelmiş. Abicim şu karizmana, takım elbisenin üzerindeki o muhteşem duruşuna bakıp da nasıl inanayım senin Binnaz abla diye bir fal sitesinden bu hale geldiğine? Ama işte kanıtlar ortadaydı. Vay amına koyayım diye düşündüm, insanlar nelerden para kazanıyorlar. Annesi, Binnaz hanım, eczanesini devretmiş, bu eleman da işinden istifa edip bu işe yoğunlaşmış, düşünün ne kadar kazandıklarını.

Nihayet ödül törenine geçildi ve babayı alıp salonu terk ettik. Ceyda sağ olsun yine bizimle birlikteydi. Etkinlik boyunca kızı güldürmüştük. Ne kadar samimi bir insandı. Defalarca belirtmeme rağmen bir kez daha söylemek istiyorum ki: bir erkek, öyleyse beni sikecek, bu durumda ona tiksinierek bakmalıyım gibi bir tavrı yoktu, bizi onu sikmeye çalışan canavarlar olarak değil, insan olarak kodlamıştı. Tekrar Tunus Caddesi'ne geldiğimizde 40 yıllık arkadaşımızdan ayrılır gibi ayrıldık bu yüzden ondan, kahraman tazeoğlu'yla devam etmek gerekirse: geriye sadece hüznü kalmıştı.....

Cihat'ın tüm kepezeliklere rağmen morali bozulmuştu biraz. Bir tane bira içmekte ısrar ediyordu. Saat 20 olmuştu. Anneme ev temizliğinde ona yardımcı olacağıma dair söz vermiştim ve bu nedenle ben de eve gitmek konusunda ısrar ediyordum. Sonunda Acme'de bir bira içmek için ikna oldum. Annemden trip yiyecektim ama o annemdi ne de olsa, bu gün kızar yarın yine beni affederdi. Onu bugüne kadar üzmüş müydüm? Okula gidiyorum diye internet kafelerde kantır kasmış mıydım? Okulu astığımda bile onu arayıp anne ben bugün okulu astım bilgin olsun diye cici çocuk olduğum dönemlerin olmamış mıydı? Onunla her şeyimi paylaşmıyor muydum? Onun acılarına elimden geldiğince ortak olmuyor muydum? Öyleyse bugün içebilirdim. Aç karnıma dün gece kaldığım yerden devam etmemem için hiçbir neden yoktu ortada. Hem bu siktüğimin içki rehabetinin biricik ilacı tekrar sarhoş olmak değil miydi? Öyleyse Acme'ye koşmalıydık.

4. Biralarımız geldiğinde kafayı bulmuştuk Cihat'la; açlıktan elbette, yoksa yüz tane bira içsek bize koymazdı, aman allah ne biçim de içerdik- BOK VAR GİBİ!

Rolplay denilen şeyde 200bin, 1milyon gibi yatırımlardan bahsetmişlerdi. Biz olayın bu kadar büyük olduğundan o ana kadar habersizdik. Sonra dedim ki adamlar tamam güzel proje alın size 200bin deselerdi o 200bini gerçekten projeye harcar mıydık sence? Kendi cevabımı biliyordum. Cihat'ın ne düşündüğünü merak ediyordum. Sağ olsun beni yanıltmadı. 200 bin lira gibi bir parayı almış olsaydık eğer şu an yurt dışına giden bir uçakta olurduk minvalinde bir şeyler söyledi. İşte benim kardeşim. Tuncel Kurtiz'in de dediği gibi: her daim sikiceksin sermayeyi.

Mekandaki biraları Cihat'ın ısmarlaması hoşuma gitmediği için dışarıda da içelim istedim. Yoksa içeceğimden değildi. Sadece ben de bira ısmarlayım diye dışarıda da devam edelim demiştim. Yersem, yerseniz. Sonuçta kendimizi elimizde biralarımızla sendeleyerek Kurtuluş'tan Dikimevi'ne doğru yürürken bulduk.

"Cihat" dedim, "bizim sorunumuz kendimize yanlış rakip seçmemizden kaynaklanıyor. Başarılı insanların hemen hepsinin insanlarla sorunu var, onlar çevrelerindeki insanlarla rekabet edebiliyorlar, bize ise bir insanla rekabet etmek komik geliyor, çoğunun birisinin arkasından konuşmasına karşı hassasiyeti var, başarılı kadınların o begüm orospusuna gününü göstermekle ilgili dertleri, kıskananlarını çatlamak gibi amaçları var, bizim sorunumuz karşımıza hayatı almamız. Hayatla bir mücadeleye girmek ne demek biliyor musun? Baştan kaybedilmiş bir savaşa girişmek demek. Dolayısıyla biz başarılı falan olamayız. Biz sadece geçmesini bekleyebiliriz; ömrümüzün bitmesini, her şeyin. Sende nasıl bilmiyorum ama bugüne kadar yaptığım her şey bir oyalanmaktan ibaretti benim için, hala da öyle. Çalışıyorum, okula gidiyorum, Galatasaray'ı destekliyorum, içiyorum, sevişiyorum ama bunların hepsini sadece ve sadece oyalanmak için yapıyorum. Gerçeklikte hiçbir umurumda değil. Biz buyuz, kendimizle kavga etmekten vazgeçip kendimizi kabul edelim artık, 26 yaşımıza geldik lan."

"Amina koyayım" dedi Cihat, "karnım aç, yemek yiyelim."

"Al benden de o kadar"

Eve geldiğimde annem pençelerini bileleyen bir kaplan edasıyla karşıladı beni. Mutfığa geçtik ve direkt söze girdi.

"Senden sadece bir gün istedim, sadece bir gün bana yardım etmeni istedim, çünkü artık eskisi gibi tek başıma yapamıyorum her şeyi, SAAT KAÇ?"

Telefonumun ışığını yakıp saate baktım.

"12 buçuk."

"Madem takılacaksın, 'bugün takılıcam' de bana, -düzgün Türkçesine gurban olduğum- 12buçuğa kadar seni bekledim. Git şu balkona bi bak."

Kalkıp balkona gittim. Amina koyduğumun kuşları balkona sıçmamışlar, balkonu komple boka bulamışlar. Kafamı yukarıya kaldırdım ve bu işin faili olduğu belli olan 5 tane kuşu borunun üstüne tünemiş ve birbirlerine sokulmuş olarak buldum. Önce içeriden bir sopa getirip hepsini öldürmek istedim. Sonra da kendime geldim ve içkinin de verdiği merhametin neden olduğu derin bir doğa sevgisiyle, aynı dünyayı paylaştığım farklı türden kardeşlerimi öldürmeye hakkımın olmadığına hükmettim. Annemin gazabından dinlenmek için mola da yapmış oluyordum. Türcülüğün lüzumu yoktu. Sonuçta hepimiz bir yeri paylaşıyorduk ve bir gün yok olacaktık. Değer miydi Faik baba? Katil olmaya değer miydi? İçeri girip annemin sözünü kestim. Binnaz Abla hikayesiyle annemi yumuşatacağımı düşündüm ve başladım anlatmaya. Hikayeyi ilgiyle dinleyip, sorular bile sordu.

Bitirdiğimde başarılı olduğuma emindim. Fakat sonra yüzü eskisine döndü ve "tüm bunların bugün yaptığın yanı sıra bahane olamayacağını biliyorsun değil mi?" diye sordu. "Cihat'ı kıramazdım anne, ev her gün temizlenir, bu olay bir kere yapılıyor." dedim. Sonra da derin bir vicdan azabıyla odama geçtim. Bu da Cihat'a serenat yaptığım konuşmayla ilgili bir durumdu. Evleri temizlemek, işe gitmek ve insanlığın ürettiği tüm bu şeyleri saçma bulmak sadece beni ilgilendiren kişisel bir sorun ve bu saçmalıkları saçma bulmamın sonunda çektiğim acı kimseyi ilgilendirmemesi gereken şahsi acımdı ama bu gece Cihat yerine annemi kırmış olduğum gerçeğini hiçbir açıklama değiştirmiyordu. Bu sefer de beddualarımı kendime yönelttim.

Vay ben ne biçim insanım. Vay allah benim belamı versin. Allahümme in zimmehumm! Ve zel zili humm! Ve şettik şemmehumm! Ve ferrikcemmehumm! Ve nezzik kül yemin ezdak! Ve ce teylaasadaşdladsadkaiteylehumm!

Evren Demiryürek

Orası

bazen sana uçak alırım
önden tek kişiliktir sadece ve kanatları kırık değildir.
alıştıkça vardır.
bir çiçek yapılır, yapma. oyuncak bozulur.
yirmidört yıl beklerim, yıl olur.
zaman ölümlüdür. ben, bizimkilerden çok değildir.
dünyabencedir.
kayıplara karışanlar ve en çok uzaklar neden olur.

Ferhat Asniya

ANKARA

Sıkıştık kaldık burda.

ROBERTO
ROLAÑO

"Dolgun severim."
PANTENE

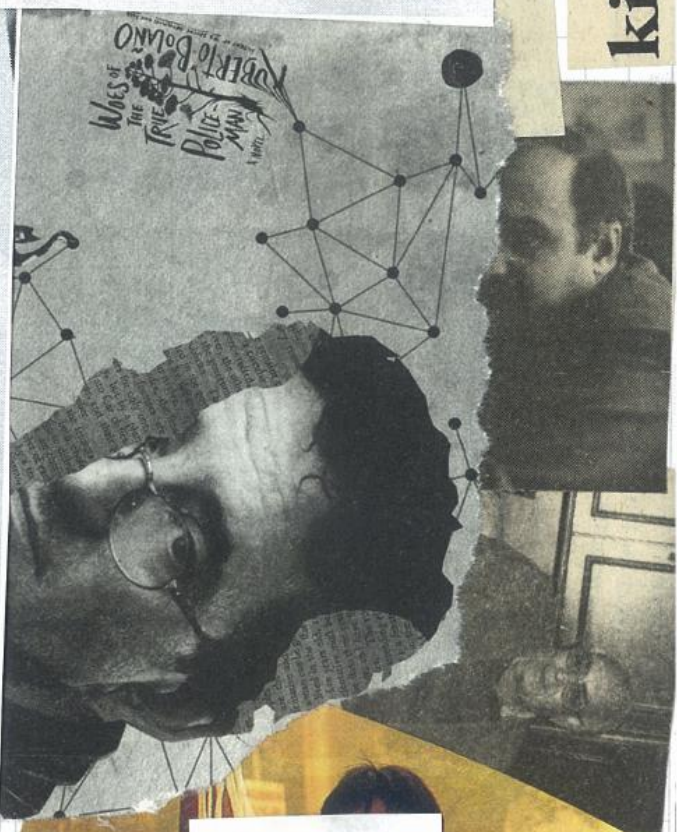
İrili pırlı, katıksız bir Hamlet;
ardında, alinde baltası, bir cellat;

kimlik sorunu

"İç güzelliği srkiyim."

L'ORÉAL
PARIS

Gizem Oktay

yorul!

Mevta

altın bir tabut taşıyor zenciler
üzerlerinde takım elbiseler
altın bir tabut,pazenden kefen
mermi?
işte o gümüşten.

zaman geçmiyor,
bulutlar geç çıkıyor evlerinden
tarot açıyor güneş
renkli camları öpüyor sevinçten,
acıtıyor gözbebeklerini,
yüzleri ıslanmadan, yaşlar kuruyor
bu ironiyi tüm beyazlar seziyor
geçmeyince zaman,
kum saati ters çevriliyor
veherkes susuyor

kilise, bir çan çiçeğinden emanetmiş gibi inliyor
açıyor kanatlarını kapılarının
ve içine çekiyor merhumu
her bir merhaleyi sayıp
mağrur bir merhametle
gömüyor ölüyü
ve ölüyor gömüyle

Burak Albayrak

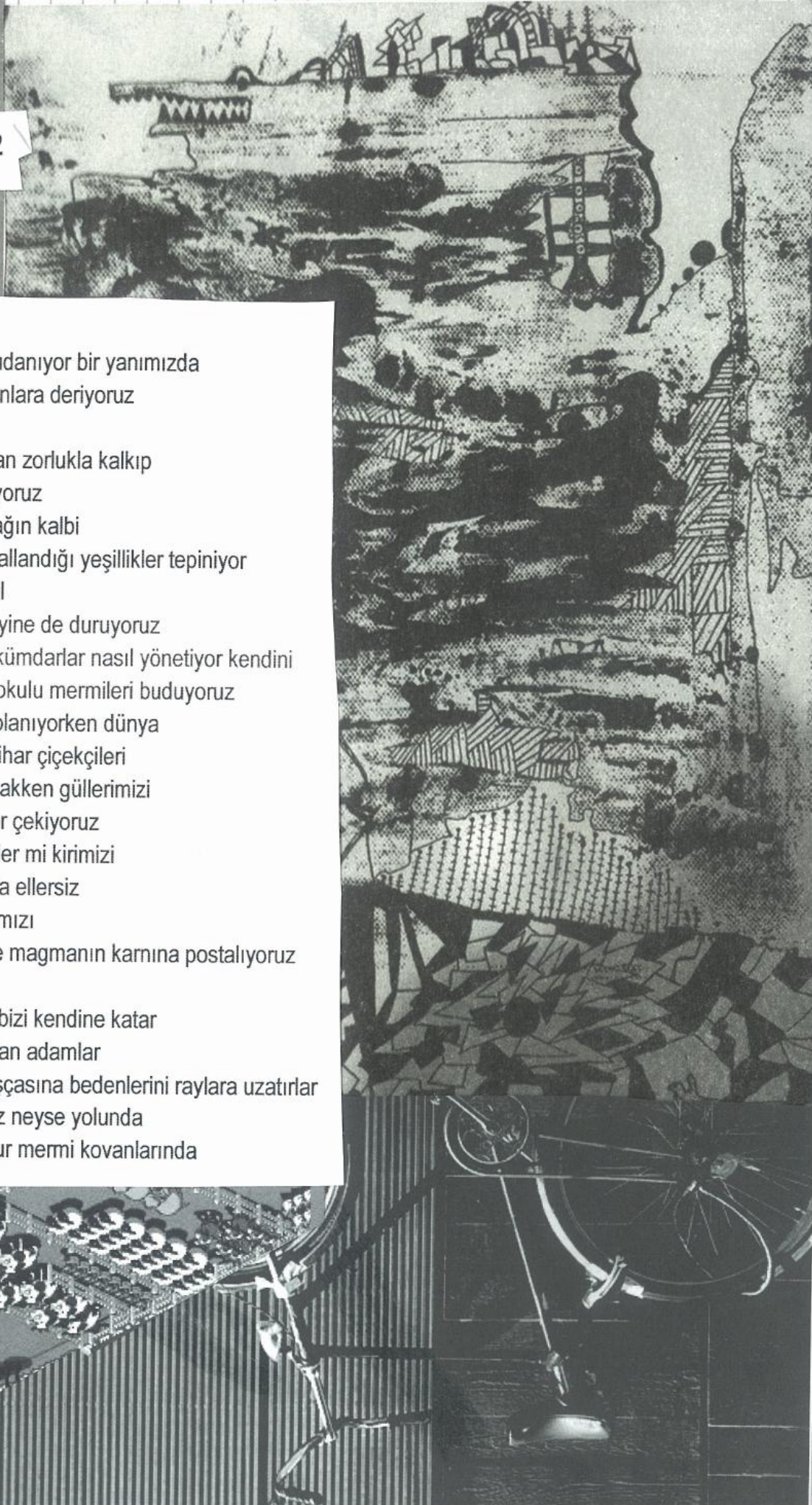
Cinematik

kurşuni gökkuşakları budanıyor bir yanımızda
onmuş gülleri öte zamanlara deriyoruz
nemiz onların adıyla
topraktan belki çamurdan zorlukla kalkıp
ellerimizi güneşe kirletiyoruz
burası bir meşin yuvarlağın kalbi
içinde boş rüzgarların sallandığı yeşillikler tepiniyor
filsek çimen çimensek fil
oynuyor hareketleniyor yine de duruyoruz
bir soru: karıncadan hükümdarlar nasıl yönetiyor kendini
senle ayaklanıp barut kokulu mermileri buduyoruz
tam kana dönüp ete saplanıyorken dünya
biz gelecek zamanın intihar çiçekçileri
yaşamın ortasına saçacakken güllerimizi
sonun beşiğine tabureler çekiyoruz
bir soru: güneş kabul eder mi kırımızı
kavrulup çağın kaosunda ellersiz
etinden sıyrıp tırnaklarımızı
ceninden zarfların içinde magmanın karnına postallıyoruz

o böylece kudurur belki bizi kendine katar
vagonların sırtına yük olan adamlar
bir yaşam boyu çınarmışçasına bedenlerini raylara uzatırlar
neyse devrilen düzelmez neyse yolunda
budanmış renkler bulunur mermi kovanlarında

kurşuni kendi başına bir renk oluyor sonra
dünyasız etlere saplanıyor
kimi nefessiz bırakacağını seçiyor
kurşuni karıncadan hükümdarların yönettiği dünya
düşüyor saçıldıkça
tükeniyor vurdukça

demoştım senle barut kokulu mermiler buduyoruz
kars'a giden trenlere biniyor
yol boyu yollara bakıyoruz
tam kana dönüp ete saplanırken dünya
bunu düşünüp
iki kör bıçakcasına
birbirimize saplanıyoruz

biz gelecek zamanın intihar çiçekçileri
dünyaya pimi çekilmiş tohumlar bırakıyoruz.

Ozan Öztelli

Void Zine

Varamıyorsa koçum
Sana boş sigara var

<http://voidfanzine.blogspot.com.tr>